

Prenumerata:

Rocznie rs. 9, półrocznie rs. 4
i 50, kwartalnie rs. 2 k. 25, mie-
sięcznie kop. 75.
Za dwukrotne odniesienie do
domu dopłaca się miesięcznie
kop. 5.

Na prowincji i w Cesar-
stwie: koszt przesyłki poczto-
wej podane są w nagłówku nu-
meru porannego.

Za granicą (z przesyłką jed-
norazową) miesięcznie rs. 1 k. 50.
Oddzielna przedpłata na jedno
tylko wydanie *Kurjera* ani w War-
szawie ani na prowincji przyjmo-
wana być nie może.
Numer pojedynczy kop. 5.

KURJER WARSZAWSKI.

Wychodzi i rozsyła się dwa razy dziennie na Warszawę i na prowincję. W niedziele i święta
uroczyste wychodzi tylko rano, w poniedziałki i dni poświęcone tylko wieczorem.

ROK SZESZCZĘDZIESIĄTY TRZECI.

Ogłoszenia i prenumeratę przyjmuje kantor *Kurjera Warszawskiego* codziennie od godz. 8-ej rano do 8-ej
wieczorem, w niedziele i święta od godz. 10-ej rano do 1-ej w południe.

Ogłoszenia:

Reklamy: za jeden wiersz
pierwszy raz 25 kop., każdy na-
stępny raz 20 kop.

Nekrologja: za jeden wiersz
15 kop.

Zwyczajne ogłoszenia: za je-
den wiersz pierwszy raz 10 k., każdy następny raz 8 k.

Małe ogłoszenia: za jeden wy-
raz pierwszy raz 2 kop., każdy
następny raz 1 1/2 kop.

Przewodnik adresowy: za
1 wiersz rocznie rs. 30. Ogłosze-
nia do „Przewodnika” przyjmuje
wyłącznie Biuro Ogłoszeń Rajch-
mana i Frenclera, ulica Senator-
ska nr 18.

— Jutro, w kościele św. Jacka przy ulicy Freta, rozpocznie się pierwszymi nieszporami odpust ku czci św. Kryspa i Kryspjana, odłożony z dnia 25-go b. m.

— W nadchodzącą niedzielę przypada pamiątka św. Szymona i Judy; ku czci ich odbędzie się w kościele św. Marcina przy ulicy Pivnej uroczysta wotywa.

Św. Szymon rodem był z Kany galilejskiej i dla tego nazwany kananejczykiem. Podejmował prace apostołskie w Mauritanji, a potem w Persji, i tu w mieście Suani przepiłowany został od ołtarników bałwochwalskich. Św. Juda, przewany Tadeuszem, albo Lebbeuszem, był bratem św. Jakóba Mniejszego. Opowiadał Ewangelię w Libji, Samarii, Syrii, Mezopotamji i Armenji, i tu w mieście Ararat zakończył życie śmiercią męczeńską, około roku 60.

Przegląd polityczny.

Cesarz austriacki w przemowie do delegatów, zgromadzonych obecnie w Wiedniu, dziękował im za patriotyczne poparcie rządu w sprawie dokonanej świeżo reorganizacji armji. Dodał wszakże, iż reorganizacja pochłonie jeszcze znaczne koszta. Istotnie zdaje się ona nie być dotąd należycie wykończoną. Przed dwoma tygodniami donosiliśmy, że stojące w Gaficji pułki jazdy mają być wydzielone z kompleksu odpowiednich korpusów armji i połączone w dwie samoistne dywizje kawaleryjskie ze sztabami we Lwowie i Jarosławiu.

Dziś znajdujemy w *Kurjerze poznańskim* list z Wiednia, podający dalsze szczegóły o uzupełnieniu państwa austriackiego. Obecnie ministerjum obrony krajowej zajęte jest organizacją sześciu konnych pułków landwery; dotąd założono trzy kadry lakowych (jedna w Samborze). W każdym z takich pułków znajdować się będzie 3—4 oficerów sztabowych.

Przy tej sposobności nie od rzeczy będzie rzucić okiem na obecny stan ogólny armji austriackiej. Armja czynna wynosi na podstawie wzajemnego u-

kładu pomiędzy obiema połowami monarchji 800,000 ludzi, z której to cyfry ogólnej 342,988 ludzi przypada na Węgry, 457,012 na Przedlitawję. Podzielona jest ta siła na 112 pułków piechoty po 4 bataljony i na trzy armje, których komendy znajdują się w Budapeszcie, Pradze Czeskiej i Gracu. Przedlitawska landwera czyli obrona krajowa liczy 121,000 głów (w tej liczbie 25 szwadronów ułańskich i dragońskich), zalitawska czyli honwędzi 130,000 głów (w tej liczbie 40 szwadronów). Razem austriacka landwera liczy 251,000 ludzi, czyli cała armja czynna wraz z landwerą, przeznaczona do akcji wojennej na własnym albo obcym terytorjum, wynosi 1 051,000 ludzi.

Oprócz tego istnieje już na Węgrzech, w Tyrolu i Vorarlbergu zorganizowane tak zwane „pospolite ruszenie” (*Landsturm*), uformowane na wzór landsturnu pruskiego, francuskiej rezerwy terytorjalnej i włoskiej milicji. Obecnie jest projekt (wypracowany wedle przypomnień *Fremdenblattu* jeszcze w roku 1880) zorganizowania takiegoż pospolitego ruszenia czyli milicji krajowej we wszystkich prowincjach monarchji habsburskiej. Bataljony tej milicji, mającej w czasie wojny charakter siły wyłącznie odpornej wobec nieprzyjaciela, który wtargnął do kraju, same obierają sobie oficerów — samorząd zastosowany do organizacji wojskowej!

Alarmujące wieści, jakie zamieszczają w chwili otwarcia izb francuskich dzienniki angielskie, wieści, które spadły na bruk paryski, jak bomby dynamitowe, mogą być manewrem posła chińskiego, markiza Tsenga. Tenże, mieszkając w Anglii, ma przecież drogi utorowane do wielu organów prasy londyńskiej. Cały zaś spryt dyplomatyczny chińskiego „markiza” wysiłał się na to, aby wywołać we Francji za zebraniem się parlamentu przesilenie ministerjalne i zepchnąć z Kapitolu panów Ferry i Challemel Lacour. Dlatego w Pekinie przewlekano w nieskończoność układy i stawiano propozycje, w których przyjęcie przez Francję żaden mandaryn zapewne sam nie wierzył. Markiz Tseng może pomylił się jednak w rachubach, gdyż jak z Paryża donoszą jednogłośnie, stanowisko gabinetu p. Ferry jest zapewnionem, pomimo, iż lewica skrajna posta-

nowiła, obok innych, wnieść także interpelację w sprawie tonkińskiej.

Zresztą streszczone przez nas w dzisiejszym porannym numerze *exposé* ministra spraw zewnętrznych, pana Challemel Lacour, dostarczy sporo materiału do dyskusji. Nie kończy się ono żadną konkluzją; rząd zachował sobie wniesienie takowej do rozpraw w izbie. Gdyby wiadomości *Standarda* z Tonkinu sprawdziły się, konkluzja byłaby wcale nie dwuznaczną.

Urzędowy organ W. Partji, *Vakit*, rozpoczął w tych dniach szereg artykułów, dowodzących potrzeby wprowadzenia do kraju zagranicznych kapitałów, które otworzą sporo źródeł bogactwa krajowego, dotąd zaledwie przeczuwanych a dla braku miejscowych kapitałów nie wyzyskanych. Turcja tą tylko drogą rokować można tak pożądaną w jej własnym interesie odrodzenie ekonomiczne. Artykuł *Vakitu* dowodzi, iż sultan i jego ministrowie przyszli na koniec do tej zbawiennej samowiedzy.

W pokrewnym sensie rozumieć należy wyurzędzenia się Mukhtara baszy o potrzebie ogólnych reform administracyjnych w Turcji. Powtarza takowe *Standard*. Marszałek sultański, mówiąc o stosunkach armeńskich, tak się wyraził przed jego korespondentem: „Armenja dzisiejsza nie jest pojęciem geograficznym, tylko okręgiem administracyjnym państwa tureckiego. Armeńczycy stanowią dzisiaj zaledwie 1/4 część zamieszkującej ten kraj ludności mużulmańskiej.

Religia, język i narodowość armeńska cieszą się zupełnie równouprawnieniem; prawa sultańskie są też same dla chrześcijan, co dla Turków miejscowych. Dostrzegać się dają tylko rzeczywiste ustępki w administracji; zawdzięczać zaś takowe należy przeważnie brakowi środków komunikacyjnych w kraju.

Reformy są przeto potrzebne i sultan szczerze ich pragnie; ale reformy, przeznaczone nie dla dobra jednej prowincji, lecz dla całego państwa tureckiego. Tymczasem Turcja nie ma pieniędzy, chociaż ma dobrą wolę zapobieżenia złemu! Jeżeli W. Porta i padyszach podzielają poglądy Mukhtara baszy, natenczas artykuł *Vakitu* tem radośniej powi-

ich rozkwit, jeśli ma kiedyś nastąpić, dzisiejszemi wysiłkami jedynie może być wywołany, a ich byt jedynie wśród nas może szukać poparcia i warunków rozwoju. Rzecz więc przedstawia się bardzo jasno: jeśli przyrodoznictwo jest ogółowi z jakichbych względów potrzebne, to ogół musi się niem zaprzętnąć, bo jest ono jeszcze tak młode i słabe, iż własnym zostawione siłom, może z czasem upaść i naprzód nie podążać.

Spróbujmy przeprowadzić porównanie... Gdyby dziś w Warszawie nie było szkoły medycznej, gdyby literatura lekarska była tak szczupłą, jak dziś przyrodnicza, wtedy niewątpliwie myśląca część ogółu interesowałaby się każdym objawem jej rozkwitu, a obowiązkiem dziennika byłoby powiadamianie publiczności o tym rozwoju. Podobnie rzecz się ma dzisiaj z „Pamiętnikiem fizjograficznym”. Książka ta i jej redakcja łamią teraz pierwsze lody, tamujące rozwój przyrodoznictwa — więc naszym obowiązkiem powiadamiać publiczność o postępach w tym kierunku, a obowiązkiem ludzi myślących dawać rozumnym usiłowaniom moralne poparcie przez szczerze interesowanie się niemi.

Sądźmy, iż najlepiej z treścią tej książki zapoznany czytelnik, gdy poprosi i krótko opowiemy, co potrzeba było dokonać, zanim mogła ona wyjść z pod pras drukarskich.

Idźmy w tym kierunku po kolei.

A więc potrzeba było przede wszystkim, aby w gronie naszych lekarzy znalazł się dr Jędrzejewicz, którego ani konieczność przebywania na prowincji w małym miasteczku Płońsku, ani też brak na miejscu wszelkich naukowych pomocy, nie pozbawiły zapału i zamięłowania do pracy nad oderwanymi kwestjami naukowymi. Potrzeba było w Płońsku zgromadzić książki i dzienniki, potrzeba było własnymi środkami zaopatrzyć się w nader drogie przyrządy astronomiczne, a co najważniejsza — potrzeba

było w sobie samym znaleźć dość energii i wytrwałości, by nie bacząc na obowiązki zawodu, zapisywać trzy razy dziennie stan pogody według najlepszych wzorów, by mieć dość czasu surowe liczby zredukować do stale przyjętych norm, trzeba było pracę tę rok cały z benedyktyńską cierpliwością prowadzić, by z niej można było napisać artykuł, umieszczony na czele III-go tomu „Pamiętnika” pt. „Sposoby stacji meteorologicznej w Płońsku za rok 1882-gi”.

Sam początek tej pracy zawiera średnie wahania miesięczne i dzienne temperatury, obliczone za przeciąg lat siedmiu. Napisanie więc tej jednej strony rezultatów kosztowało pracy lat siedm. Prosimy czytelnika, aby ten szczegół raczył zapamiętać...

Tyle dla III-go tomu „Pamiętnika” zrobił dr Jędrzejewicz; przejdźmy teraz do drugiego artykułu, także z działy meteorologii, napisanego przez pana Apolinarego Pietkiewicza, autora obszernej „Meteorologii” w języku polskim. Praca ta jest opartą na dostrzeżeniach meteorologicznych, dokonanych w Warszawie głównie za przeciąg ostatnich 53 lat, a celem jej głównym jest oznaczenie praw, którym ulega zmienność temperatury w naszym mieście. Nie licząc więc pracy obserwatorów i p. Kowalczyka, który te obserwacje w I-ym i II-im tomie „Pamiętnika” podał, znajdujemy w artykule p. Pietkiewicza poważne, jeśli się nie mylimy, drugie usiłowanie poznania praw zmienności temperatury. Nie jest to proste wniknięcie w surowy materiał liczb, lecz zarazem krytyczne jego opracowanie; jakby wierny zdaniu Darwina, iż dobrze jest wiedzieć, jak daleko sięga nasza niewiedomość, p. Pietkiewicz rozbił ją krytycznie, zarówno wnioski, do jakich sam dochodzi, jak i ocenia wartość liczb, na których te wnioski opiera. Ile nauki, dowcipu i pracowitości włożył w swoją rozprawę p. Pietkiewicz, może ocenić ten tylko, kto ją sam przeczytał i zrozumie.

Pamiętnik fizjograficzny.

Stoimy wobec bardzo trudnego zadania.

Leży przed nami księga wielka o pięciuset z górą stronicach, zapelniona łacińskimi nazwami roślin i zwierząt, nastroszona całemi szeregami liczb i formuł matematycznych, posługująca się co wiersz niemal wyrazami, jakich w codziennej mowie nikt z nas nie słyszy w domu, a co gorsza — nie słyszy i. po za domem.

O tej książce, wyszłej niedawno z pod prasy pod przytoczonym wyżej tytułem, musimy jednak pomówić obszernie, pomimo czysto specjalnego jej charakteru, — co więcej: musimy o niej powiedzieć tak jasno, aby każdy bez wyjątku mógł ocenić, co ona zawiera, jakie skarby wiedzy, jakie wysiłki woli na powstanie jej złożyły się, — w czym ona do ogółu książek jest podobną, a czem się od nich różni.

Dziwnem się może wydać napozór zaprzętnanie ogółu sprawą tak specjalną, niejednen z czytelników mógłby uczynić zarzut, iż szczegółowy opis „Pamiętnika fizjograficznego” w codziennym piśmie jest niewłaściwym, tak samo, jak niewątpliwie nieodpowiedniem dla codziennego pisma byłoby szczegółowe sprawozdanie z dzieła traktującego patologję, terapię lub inną gałąź medycyny, mogącą zająć i obchodzić tylko lekarza. Lecz zarzut taki miałby tylko pozory słuszności, a to dla tego, iż medycyna już się u nas rozwinęła, ma już swoje wyłączone organa, o jej byt i rozwój ogół może być spokojnym i zostawić ją własnej o sobie pieczy. Lecz z naukami przyrodoznictwa, jak w ogóle ze wszystkimi naukami, niemającami bezpośrednich w życiu zastosowań, jest u nas zupełnie inaczej, są one młode, poczynają dopiero swój rozwój po długim zastoju,

tać mogą przyjaciele Turcji, — gdyż pieniądze będą...

Br. Z.

Jeszcze czas!

Przed kilkoma dniami podaliśmy wiadomość, iż kilka zjednoczonych kompanij kapitalistów angielskich zamierza w kraju naszym urządzić około 20 tu cukrowni wyłącznie na eksport produkcji do Anglii.

Więść ta wywarła silne wśród ziemian wrażenie. Z licznej korespondencji, jaką z tego powodu odebraliśmy, możemy wywnioskować, iż niejedni z właścicieli ziemskich pragną mieć angielską fabrykę w pobliżu swojego majątku...

Takie usposobienie rolników z jednej strony, z drugiej zaś pewność, iż cukrownie wyłącznie eksportowe mogą w kraju liczyć na świetne powodzenie, wzmacniają nas w przekonaniu, iż na tem polu kapitały krajowe korzystną znajdą lokację. Wobec więc zamierzeń anglików powstaje pytanie, czy niewypadałoby ich uprzedzić, lub przynajmniej ograniczyć zakres ich działalności, a wreszcie, czy nie należałoby przedsięwziąć takich środków któreby dały rolnikom możliwość zaopatrywania fabryki cukrów w produkt w dostatecznej ilości i w dobrym gatunku. Sprawa to na czasie i sprawa pierwszorzędna dla właścicieli ziemskich interesu.

Naturalnie, dziś czas jeszcze o niej pomyśleć, lecz dziś tylko, gdyż jutro może już być zapóźno...

Podając sprawozdanie z londyńskiego listu p. Wilsona, wstrzymaliśmy się od uwag, jakie on następczka, w zamiarze wrócenia do nich — przy sposobności. Właśnie taką sposobność następcza nam pismo p. Henryka Fritscha, które w tych dniach odebraliśmy. Uważamy za właściwe przytoczyć je poniżej w całości, jako głos kompetentny i w głównych zasadach odpowiadający naszym przekonaniom.

„Szukając środków ekonomicznych w interesie ziemian — pisze p. F. — przedewszystkiem wypada zwrócić uwagę na dwie okoliczności: ulepszenie produkcji i powiększenie ilości cukrowni, o ile można kapitałami krajowymi dźwigniętych.

„Co do pierwszego, to w ostatnich czasach coraz częściej slyszymy głos przestrogi, iż wszystkie do uprawy buraków przydatne grunta zostały już zużyte. Spostrzeżenie to jest słuszne o tyle, o ile dotyczy buraków dziś produkowanych. Lecz czyż nie można zmienić nasion? Wszak badania naukowe z matematyczną niemal ścisłością dowiodły, iż nasiona rozmaitych gatunków, aklimatyzowane pod innym niebem, wydają równie dobre owoce, jak w własnej ojczyźnie, a nawet nieraz i lepsze, w ogóle zaś potrzebują gruntów poślednich, uznanych za niezdatne do uprawy. W Toskanji np. we Włoszech i we Francji — (département des Landes) widzia-

łem buraki, które, sadzone na gruntach przedtem odlogiem leżących, mają po 8—10, a nawet 15 kilogramów wagi. Nasiona tych buraków sprowadza Europa z Brazylii, Ameryki północnej, mianowicie ze stanów Illinois, Kentucky i Michiganu. Otóż tego środka i my moglibyśmy już spróbować...

„O wiele trudniej przedstawia się sprawa powiększenia liczby cukrowni; tu bowiem potrzeba zbiorowej siły, do wytworzenia której tak nam brak energii i rzutkości.

„Jako skuteczną broń w walce z zagranicznymi kapitałami proponowałbym: 1) sprowadzanie nasion buraków z Włoch, Francji i Ameryki, celem uprawy ich na gruntach poślednich i 2) utworzenie w tym celu syndykatu rolników, któryby kierował kulturą nowych nasion, wyznaczał ceny buraków z nich wyprodukowanych i w ogóle ujął w swoje ręce pośrednictwo między plantatorami a fabrykantami.

„Do tego dodajmy jeszcze, iż właściciele cukrowni mogliby z korzyścią dla siebie i kraju zająć się produkcją cukrów na wywóz do Anglii, jak to czynią Niemcy. Nasze fabryki powinny mieć swoje agentury w Londynie, na wzór francuskich i niemieckich, gdyż tylko takie bezpośrednie stosunki zapewniają zyski, może nie większe od dzisiejszych spekulacyjnych, niezawodnie jednak trwalsze i pewniejsze... W razie gdyby proponowany syndykat nie przyszedł do skutku, cel dla jego działalności wytknięty mogłaby podjąć jedna z licznych już w kraju instytucyj finansowych, gdyż operacje handlowe w zakresie przemysłu cukrowniczego z pewnością żadnej z nich o straty nie przyprowadzą.

Do słów powyższych nie dodawać nie potrzebujemy.

Wprawdzie pan F. nie określił bliżej urządzenia projektowanego syndykatu, lecz charakter sprawy sam przez się każe się domyślać, iż tu mowa o działalności zbiorowej, o stowarzyszeniu ziemian.

Tak więc, jeżeli zachodzą poważne przeszkody do zakładania cukrowni spółkowych, to chyba nikt nie zaprzeczy, iż dla utworzenia związku plantatorów buraków nie następczka się większe trudności.

Dziś więc, gdy kapitały angielskie mają powołać do życia 20 nowych w kraju naszym cukrowni, czas jeszcze obmyśleć skutki, jakie ztąd mogą wyniknąć, czas przedsięwziąć środki, któreby postawiły ziemian na stanowisku bardziej niezależnym od fabrykantów.

Niech przynajmniej Anglii zastaną nas tak przygotowanymi, ażeby warunki ugody były dyktowane nie przez nich, lecz przez nas, tj. nie przez fabrykantów a przez rolników.

J. W. Rusticus

Funkcje okresowe, rachunek prawdopodobieństwa, metoda najmniejszych kwadratów — oto środki, które mi się p. P. posługuję, aby mózgi wyprowadzić na każdy dzień roku najprawdopodobniejszą temperaturę, którą wykreślił graficznie na dodanej tablicy.

Tyle mamy w „Pamiętniku” z działu meteorologii; wzięwszy pod uwagę przestrzeń Królestwa, nie jest to wiele, lecz zastanowiwszy się nad środkami, które mi rozporządzamy i porównawszy z tem, iż za granicą zajęcia tego rodzaju są dokonywane z urzędem, przyjdziemy do przekonania, iż zrobiono więcej, niż żądać i oczekiwać było można.

Pan W. Wróblewski w dziale hydrografji dał treściwy, lecz zgodny z rzeczywistością, na wiarogodnych danych oparty opis geograficzny Niemna i jezior święciańskich: Wiszniewskiego, Świderskiego i Narocza — oraz tablice wskazujące stan wód na Niemnie pod Stolbcami, Grodnem i Kownem za przeciąg od r. 1877-go do 1883-go. Do tego artykułu są dołączone dwie mapy i tablica graficzna stanu wód. Wysokość wody na Niemnie podana w milimetrach, a nie w stopach i calach jak dla Wisły w I-m tomie pamiętnika, a zmiana ta, jeśli ma być stałą, jest zmianą na lepsze.

Pan Wincenty Choroszewski, inżynier górniczy, przedstawił wyniki doświadczeń hydrometrycznych nad Prypecią i 18-u jej dopływami. Podane są szybkość prądu, spadek rzeki, wydajność i długość. Jemu także zawdzięczamy zebranie danych meteorologicznych dla Pińska za r. 1881-y i 1882-gi.

Dział geologii zawiera tylko dwie prace, lecz bardzo wartościowe: pierwsza przez dra J. Trejdowskiego — traktuje utwory trzeciorzędowe gubernji lubelskiej, drugą stanowią nowe przyczynki do geologii Polski przez L. B. Puscha, z papierów pozostawionych po autorze przez Br. Rejchmana na polski przełożone. Każdemu kto miał cokolwiek bądź do czynienia z geologią, wiadomo, jaką powagę w rzeczach geognozji Polski stanowi Pusch, każda więc

jego na nowo wydana praca jest cennym dla nauki nabytkiem i z tego względu, iż ją wydajemy po polsku.

Streszczenie tych prac nie może być naszym zamiarem — dodać więc tylko musimy, iż nie przerażają one znanego już materiału, lecz zawsze są opisem nowych, samodzielnych badań i obserwacyj, co się tyczy również pracy geologicznej p. Michalskiego.

Toż samo należy powiedzieć o artykułach treści zoologicznej i botanicznej, na które złożyli się pp. Łapczyński, Cybulski, Karo, Eichler, Wałeccki, Słowski i Osterloff oraz p. Marja Twardowska, badająca florę litewską; w dużym tym dziale, równie jak w innych, wszystko jest opisem własnych obserwacyj.

Dział antropologii także wiele przynosi nowych do naszych wiadomości szczegółów, opracowanych przez pp. Dudrewicza, Łuniewskiego, Zawiszę, Kozłowskiego, Fedorowicza, Głogiera i Karłowicza.

Taką jest treść „Pamiętnika”, jak widzimy obfita, a jako oparta na własnych obserwacyjach, więc wymykająca się z pod wszelkich pokuszeń krytyki, która w tym dziale prac jest tylko w jeden sposób możebną, a mianowicie należy samemu obserwować i badać, chcąc dowiedzieć, że się ktokolwiek omylił, o wybór zaś przedmiotu do nikogo nie można mieć pretensji, gdyż każdemu z autorów należy się od nas tylko rzetelna podzięką, bo ich pracami, ich trudem wydaliśmy książkę, którą śmiało obok najważniejszych akademickich zagranicznych wydawnictw położyć bez wstydu możemy, a już z tego, żeśmy na nią własnymi siłami, bez pomocy i środków zdobyli się — śmiało możemy być dumnymi...

W ostatnim naszym zdaniu jest duża nieścisłość. Nie my, lecz autorowie i wydawcy, pp. Dziewulski i Znatowicz, książką tą chępli się mogą; dla nas jest ona wyrzutem dziwnej, niezrozumiałej oboję-

W sprawie oficjalistów prywatnych.

(Atr. nad.)

Szanowny redaktorze! Przed kilkoma miesiącami przeczytałem w *Kurjerze warszawskim* artykuł, opisujący historję stowarzyszenia oficjalistów prywatnych w Galicji, a wykazujący, jak drobna ta spółka w ciągu lat kilku wyrosła na poważną instytucję, trzymającą w swych rękach losy kilkuset rodzin.

Ponieważ artykuł, oprócz sprawozdania o stowarzyszeniu lwowskim, zawierał także projekt utworzenia podobnej instytucji w Królestwie, przeto wiele mi sędziło, iż znajdując się ludzie wpływowi i zamodzi, którzy wezmą do serca losy tyle ważnej sprawy, zainteresują się nią i ostatecznie powołają do życia myśl zdrową i pożyteczną.

Dotąd jednak oczekiwania te pozostały bezskuteczne... Co więcej, projekt stowarzyszenia oficjalistów pozostał w prasie bez odgłosu, jak gdyby była rzeczą obojętną, jak gdyby nie obchodził mas i mas najbardziej potrzebujących pomocy! Czemu przypisać?

Wszak każdemu jest znane położenie prywatnych oficjalistów, pędzącego żywot bez nadziei jutra i umierającego zazwyczaj w nędzy... Gdyby była jakkolwiek instytucja, o którą ludzie ci mogliby się oprzeć, z pewnością zmniejszyłyby się szeregi proletařiatu i ubóstwa. Lecz trudno, stowarzyszenie oficjalistów nie może jakoś zdobyć sobie w kraju uznania, na jakie w zupełności zasługuje. Ziarno projektu, od czasu do czasu rzucane przez prasę, pada wciąż na skalę obojętności.

Wobec tego, czy nie byłoby właściwem wnieść się do sprawy tej z innej strony, zredukować zadania, ograniczyć projekt i zacząć działać początkowo na małą skalę?

Skoro projekt ogólnego dla całego kraju stowarzyszenia oficjalistów, agitujący się już od lat wielu, nie może przyjsć do skutku, należy go zaniechać i czasowo porzucić i na jego miejsce postawić inny projekt stowarzyszeń lokalnych.

Stowarzyszenie ogólne dzieli się na filje. Otóż spółki lokalne o jakich mowa, byłyby właśnie takimi filjami. Rozpocznijmy dzieło od podstaw, od filij, gdyż w następstwie łatwiej już przyjdzie połączyć je w jedną całość.

Mamy szereg miast, w których liczba oficjalistów prywatnych jest dość znaczna. Do niej należałoby przyłączyć i oficjalistów folwarcznych ze wsi przy najmniej podmiejskich. Materiału do zjednoczenia nie zbraknie!

Inicjatywę w tej mierze powinna dać Warszawa jako miasto w kraju pierwszorzędne i instytucji samopomocy oficjalistów najpilniej potrzebujące.

Gdyby w Warszawie powstało stowarzyszenie

naszej na sprawę rozwoju nauki, na sprawę podtrzymania jeśli nie kształcenia naukowego języka. Wyrzut ten jest prostym; wydawnictwo „Pamiętnika” nie oplaca się, a nie oplaca się tylko druk i papier, bo któż z autorów prac naukowych żąda lub bierze honorarjum, i ileby należało płacić, choćby nagrodzić prace takie, w których jedna kartka jest owocem siedmioletnich codziennych badań, a jeden wiersz, rejestrujący niespisaną dotychczas roślinność kosztował autora całe setki wycieczek?!

Redaktorowie „Pamiętnika” skarżyli się niedawno we *Wszesźwięcie*, że każdemu nabywcy drugiego tomu dopłacali do egzemplarza rubli z górą ośm, co dowodniali rachunkami... Przykry to nadzwyczajny objaw, a przykry wcale nie ze względu na osobistą nieprzyjemność wydawców i autorów, lecz ze względu na to małe poparcie, jakie ma u nas prawdziwa nauka. Nie świetne frazesy, nie poczytne nowelki, nie pseudo-naukowe spory o ten lub ów zasadnik filozoficzny, lecz sumienna praca obiektywnego badacza prowadzi społeczeństwo do siły moralnej i materialnej.

Jeden z najgłębszych i największych współczesnych uczonych angielskich, Tait, cały rozwój materialny nazywa refleksem, odruchem rozwoju materialnego, boć pierwiej „musi być myśl w głowach, nim się urzeczywistni w postaci postępu przemysłowego”.

Sądźmy, iż każdy, kto pojmuje następstwo faktów w rozwoju społecznym, „Pamiętnik fizjograficzny” uzna za objaw pocieszający, dobry, zdrowy.

Zniknięcie tego wydawnictwa, trwającego już lat trzy, byłoby smutnym świadectwem naszej niedoświadczonej, zachęcamy więc do nabywania go, chociaż nie chcąc nikogo ludzi, dodajemy, iż nie znajdując w nim ni barwnej teorii, ni dyletanckich uogólnień, tylko spokojną, poważną naukę, bo innej nie ma na świecie!

J. J. B.

rzedników prywatnych, mieliśmy już filję centralną i główny zarząd przyszłej organizacji spółkowej.

Z drugiej znowu strony nie sądzimy, ażeby utworzenie projektowanej kasy w jednej tylko Warszawie było rzeczą trudną, przeciwnie, w każdym razie jest łatwiejszą, niż organizowanie instytucji dla całego kraju.

Sądzimy też, iż w Warszawie prędzej znajdą się ludzie, którzy zrozumieją doniosłość stowarzyszenia i czynnie przyczynią się do jego powstania.

Czyżby w mieście naszym ich nie było?

Oficjalista.

Fryderyk Szopen,

według Blaze de Bury.

V.

Rewolucja lutowa w Paryżu wygnała Szopena, niedoświadczony nagiąć się do nowych form społecznych.

W kwietniu roku 1848-go wyjechał Fryderyk, czując się lepiej, do Londynu — przed wyjazdem zaś dał koncert w salach Pleyela, gdzie go wyborowa publiczność słyszała po raz ostatni...

W Londynie dzieła Szopena były znane i wielbione. Przedstawiony królowej przez księżnę Sutherland, chwytany był na wszystkie salony. Wizyty ciągle rujnowały jego zdrowie, tembardziej, że klimat Londynu zamienił na mgły Szkocji. Tu znowu bale i recepcje, oddawanie mu czci pod wszelką formą, zaczęły się bez przerwy. Po świetnym koncercie, danym w Glasgowie, wraca do Londynu i zapoznaje się z ks. Wellingtonem.

W Manchesterze daje koncert ze śpiewaczką Alboni i narazie wraca do Paryża, daleko słabszy. Chciał jeszcze napisać „Metodę gry na fortepianie“, ale już mu sił zbrakło...

U śmiertelnego łoża artysty znalazły się prawdziwe jego przyjaciółki: ks. Marcelina Czartoryska i hr. Delfina Potocka. Znany jest szczegół z chwili zgonu Fryderyka, gdy konającemu śpiewać musiała Delfina kantyk Stradelli, a on wołał: „O, Boże! jakże to piękne, jeszcze, jeszcze!“ I Potocka, tłumiąc łkanie, zaczęła psalm Marceli.

Pogrzeb Szopena odbył się dnia 30-go października roku 1849-go.

VI.

P. B. de Bury daje w końcu najciekawszą część, gdyż ogólny krytyczny pogląd na całość dzieł Szopena i ich ducha.

Więc powiada mniej więcej:

„Trudno katalogować Szopena tak jak Beethovena, Szopen bowiem nie miał rozwoju stopniowego, od razu był tem, czem był i później — żadna szkoła nie miała nań wpływu... Idea i forma są najściślej jego własnością. Nikt też dalej od niego nie posunął szacunku dla swoich myśli; manuskrypta jego odznaczają się czystością i poprawnością... Wręcz przeciwnie do Mendelsohna i Szumana, cała dusza Szopena tkwi w fortepianie i w tem trzeba szukać sekretu jego gry niezrównanej, tego koloru technicznego, tego życia nowego, charakteryzującego jego etiudy i preludja. Tutaj odkrywa on krainy nieznanego jego poprzednikom. Jego etiudy pozostaną nową wytyczną drogą dla techniki fortepianowej...“

Znakomitą jest również ocena sonat szopenowskich.

„W niewyczerpanym repertuarze polonezów jego, walców, mazurów, barkaroll, ballad, tarantell i nokturnów, indywidualność mistrza rozwija się najswobodniej. Szopen wyidealizował i wystylizował taniec. Od niego datuje się taniec podniesiony przez muzykę do dzieła sztuki. Szopen zna kulisy balu i objaśnia je jako psycholog... Tańczy radość i ból, rozkosz, gniew i żalobę... w sali o tysiącach świeczników, przy świetle księżycy i w ciemnościach, aż na grobowych kamieniach cmentarza, tańczy ten rycerz-upiór, rozrzucony, zadumany i sarkastyczny, w kaskadach i podskokach. Prędylekce jego do polonezów i mazurów tłumaczy nam jego narodowość. Polonezy jego są skarbniami wdzięku i smaku, wszystko w nich utopił, swoją dumę narodową, boleści swoje i tęsknoty...“

Ciekawe są początkowe oceny Szopena przez Fielda, Moschelesa, Mendelsohna, Szumana.

Pierwszy nazwał go: „pianistą w pokoju chorego“. Drugi chwalił oryginalność, ale mu się wydawały „chaotyczne pewne modulacje“. Trzeci tylko napisał w roku 1835-ym, iż „Szopen jest tem dla fortepianu, czem Paganini dla skrzypiec, a ja przy nim tylko bakałarzem“.

Szuman narazie powiada w roku 1836-ym: „Grał mi wczoraj swoje etiudy, nokturny i mazury, wszystko to nieporównane.“ Książka Liszta o Szopenie nie jest biografją, ani studjum krytycznym. „Sławny abbat pisze o wielu innych rzeczach z powodu swojego „kochanego pianisty“.

Wracając raz jeszcze do charakterystyki dzieł Szopena, powiada p. de Bury co następuje:

„Potrzeboby tomów, ażeby zgłębić te zagadki wdzięku i melodyj, zawarte w mazurach, krakowiakach, walcach

i bolerach, lieźniejszych jeszcze od polonezów... Kokieterja w marzeniu stanowiła czar jego egzekucyj, marzył on bowiem o niewidzialnej wiosnie, o palmach potrząsających gałęziami, o ptakach śpiewających po ścieżynach, strumykach które śpiewają, wężach których łuska drga, dzwoneczkach tętniących, a wśród jego krajobrazu o blasku księżycowym, tu i owdzie mauzolea! Szopen, rzucając swoje scherzo czy nocturno, miał coś tajemniczego, niedokończonego jak połowiczne wyznaczenie... Nigdy nie widziano w fortepianie tyle ornamentacyj, a ornamentacja w sztuce jest tem, czem kwiat w naturze, tualeta w życiu kobiety. Grupetto Szopena jest jak pierścień błyszczący na pięknej ręce kobiety. Nocturn w *f-minor* jest jednym ciągiem tych arabesk dramatycznych...“

Oddziaływanie Szopena na teraźniejszość nie podlega dyskusji. Bizet, Massenet, Saint-Saëns tchnęli w siebie jego geniusz w dobach atomistycznych. A ileż to pięknych rzeczy zdaje się nam, iż zawdzięczamy Wagnerowi, gdy one biorą w Szopenie swoje źródło... Wpływ Szopena otacza nas nieświadomie, akordy jego i rytmy odradzają nas.

„Wzrost wpływu Szopena podsunął nam myśl do tego artykułu — powiada autor — jedna rzecz nas tylko trwoży, to jest, iż wszystko eo trwałe opiera się na naturze, a muzyka Szopena nie zna tego uczucia. Nie ma w niej tej świeżości porannej, tego pokoju i majestatu, którym się oddycha pełną pierśią w Haydnie i Beethovenie. Muzyka Szopena zwiędza tylko salony *high-life'u*, ale nie widziała nigdy świtu, ani zachodu słońca... Szopen pozostawia Beethovenowi sielanekę i wieśniaków i deszcz prawdziwy i grzmot! Szmer salonów i światło kandelabrow, oto jego atmosfery! Tej wykintnej sztuce potrzeba cieplarni i otoczenia księżniczek...“

Poprawia się jednak p. de Bury mówiąc zaraz: „Ale pomimoto, Szopen żyć będzie! Etiudy jego przedewszystkiem pozostaną...“

Przeszłość oklaskiwała improwizatora, kompozytora i autorem zajmują się pokolenia dzisiejsze. Pani Sand opowiedziała o nim jako o człowieku, zalicza go w kilku wierszach jako muzyka do bogów. Uczyniła z niego indywidualność; „jeszcze bardziej wykintną od Sebastjana Bacha, potężniejszą od Beethovena a dramatyczniejszą od Webera“.

Autorowi ocena ta wydaje się hyperbolą i czystym liryzmem, tembardziej iż p. Sand przepowiada mu popularność. Mówi zaś o popularności przy Szopenie, jest to nieznana właściwość jego sztuki... Dwa bowiem są sposoby działania na ludzi, porwać zapalem lub czarować ich. Otóż Szopen był tylko czarodziejem. Atoli kto posiada tyle powabu serca i ducha, tak wiele wrażliwości, rozmaitości, umiejętności w wyrażaniu się, tak potężną zdolność inwencji w formie, kto jednym słowem posiadał od bogów tyle darów, ten może się uważać za szczęśliwego, Szopen jest artystą wybranym!...

Na polską wszakże publiczność Szopen wywiera jeszcze jeden przepotężny czar, nad którym wolno było nie zastanawiać się głębiej panu Blaze de Bury.

K O N I E C.

L.

WIADOMOŚCI BIEŻĄCE.

— Ministerjum oświecenia wyjednywa na rok 1884-ty kredyt w sumie 112,500 rs. na zapomogi dla szkół początkowych w okręgu naukowym warszawskim, oraz kredyt w sumie 233,626 rs. na stypendja z zapomogi dla studentów wszystkich uniwersytetów.

— Projekt otwarcia w Berdyczowie progimnazjum, z powodu braku funduszków nie przyjdzie obecnie do skutku.

— Główny zarząd więzienny zamierza poddać opinii ziemstw gubernjalnych sprawę organizacji kolonij rolniczych dla aresztantów warunkowo uwolnionych z domów kary.

— Do ministerjum spraw wewnętrznych wniesioną została sprawa wynagrodzeń właścicieli nieruchomości miejskich za straty poniesione w skutek prowadzenia robót publicznych. Nadzycy często zdarza się, iż przy przeprowadzeniu rur podziemnych, kanałów, wodociągów itp. robót, fundamenty nieruchomości są naruszane, w skutek czego zachodzi potrzeba ich rozbiórki. W razach tych właściciele domów żądają całego wynagrodzenia za zachowaną nieruchomość i to właśnie staje się przyczyną sporów, które obecnie są przedmiotem uwagi ministerjum spraw wewnętrznych. Ministerjum projektuje więc, aby w podobnych wypadkach sprawa, jeżeli dobrowolnie nie może być załatwiona, oddawaną była pod sąd osobnej komisji, złożonej z techników, ekspertów i deputatów ze strony obywateli miejskich i przedstawicieli zarządu miasta. Orzeczenie tych komisji będzie ostatecznie decydowało o wynagrodzeniu szkód, poniesionych w tych okolicznościach.

— Ministerjum finansów wystąpiło do rady pań-

stwa z wnioskiem w przedmiocie zupełnego zniesienia lub przynajmniej znacznego zmniejszenia liczby urzędów do szczególnych poruczeń w departamencie opłat celnych.

— Departament przemysłu i handlu podjął reformę podatku portowego, okrętowego i statkowego, tj. w ogóle opłat, wnoszonych przez urządzenia komunikacji wodnej na rzekach i jeziorach, kanałach i morzach.

— Ministerjum komunikacyj w porozumieniu z ministerjum skarbu opracowuje przepisy w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia wszystkich towarów, przesyłanych drogami żelaznymi.

— Przedstawiciel kolei moskiewsko-brzeskiej, Peters, podjął projekt otwarcia bezpośredniej komunikacji pomiędzy Moskwą a Berlinem przez Warszawę.

— Z dniem 13-tym listopada r. b. zaprowadzony zostanie na kolei warszawsko-terespolskiej zimowy rozkład biegu pociągów.

— Dyrektor departamentu celnego, rz. r. st. Tucholko, po tygodniowej bytności w mieście naszym udał się w dniu wczorajszym do Petersburga.

— Kurator okręgu naukowego, r. t. Apuchtin, powrócił w dniu wczorajszym z Lublina do Warszawy.

— W dniu jutrzejszym, o godzinie 1-ej z południa, odbędzie się w magistracie warszawskim posiedzenie komitetu kościoła W.W. Świętych pod przewodnictwem prezesa komitetu, JE. ks. arcybiskupa Popiela.

— Nabożeństwa w kościele ewangelicko-reformowanym na Lesznie odbywać się będą w ciągu listopada r. b. w językach: niemieckim w dniach 4-ym i 18-ym, w polskim w dniach 11-ym i 25-ym.

— Departament prasy zatwierdził nowego wydawcę *Biblioteki romansów i powieści*, p. Aleksandra Pajewskiego, na redaktora odpowiedzialnego tegoż pisma.

— Z literatury.

* „Magdalena“, najnowsza powieść p. W. Przyborowskiego, wyszła świeżo z druku nakładem Gebethnera i Wolffa.

* Wkrótce opuści prasę drukarską książka dla dzieci pt. „Pamiętka ze Świsłoczy“, której współpracownictwo podjęły wyłącznie osoby, zamieszkałe w gubernji mińskiej, w dodatku jedynie... pięć piękna.

* „Janko muzykant“ Sienkiewicza, drukowany przed laty w naszym *Kurjerze*, ukazał się w *Fremdenblacie* wiedeńskim pt. „Janko der Musiker“.

Przekład jest bardzo dokładny i oddaje wiernie wszystkie zalety oryginału.

* „Czternasta część“ Elizy Orzeszkowej, nowelę znaną czytelnikom naszego odcinka, mieści w przekładzie ostatni zeszyt *Więstnika Jewropy*.

* W jednym z mszałów, nabytych w księgarni Okońskiego, znaleziono rękopis kolend ludowych, prawdopodobnie dotąd niedrukowanych.

Po sprawdzeniu kolendy te zapewne będą ogłoszone drukiem.

— Z teatru i muzyki.

* Dziś w teatrze wielkim „Carmen“ po raz... 41-szy.

* Dziś na improwizowanej scenie w salach renowanych odegrane będą cztery jednoaktowe utwory, o wiele dla estrady właściwsze aniżeli czteroaktowe, choćby znakomite komedje.

* W dniu jutrzejszym Żółkowski rozpoczyna pięćdziesiąty pierwszy rok scenicznego zawodu.

Nieporównany artysta ukaże się w komedji Bariera p. t. „Falszywi poczciwcy“.

* W poniedziałek wznowioną zostanie „Intryga i miłość“ Szyllera, na scenie teatru wielkiego.

* Z powodu niedyspozycji p. Varesi nastąpi zmiana repertuaru.

Jutro zamiast „Fausta“ daną będzie opera Boity „Mefisto“, bez udziału włoskich artystów.

* P. J. Szlezygierówna doznaje na scenie lwowskiej trwałego powodzenia.

Ostatni występ sympatycznej śpiewaczki w donizetowskiej „Lucji“ zjednął jej gorące przyjęcie ze strony krytyki i audytorjum.

* W tych dniach dał się słyszeć w Warszawie b. tenorzysta opery petersburskiej, p. P. Kommissarzewski.

* Na arenę kompozycji muzycznej wystąpił młody warszawianin, Sokołowski, którego utwór „Deux barcarolles“, wydany przez firmę Carl Simon w Berlinie, w czasopiśmie niemieckim, poświęconych specjalnej krytyce, ogólne pozyskał uznanie.

— „Światło i ciemność.“

Słynny obraz plafonowy Henryka Siemiradzkiego „Światło i ciemność“ nadszedł już do Warszawy i

w przyszłym tygodniu zostanie przez Towarzystwo zachęty sztuk pięknych w sali resursy obywatelskiej wystawiony na widok publiczny.

Olbrzymie to dzieło, dla którego w Rzymie na wystawie zeszłorocznej przybudowano osobny pawilon, przedstawia nam w nowym świetle talent autora.

= Przyszła wystawa.
Projekt przyszłej wystawy rolniczej, mającej się odbyć w czerwcu na placu Ujazdowskim, zarysowuje się coraz wyraźniej.

Wystawa będzie się dzieliła na dwie następujące główne części: inwentarza żywego i martwego.

Pierwsza z nich, pozostająca jak poprzednio w wyłącznym zawiadywaniu komisji wystawy inwentarza żywego, istniejącej od roku 1880-go, będzie liczyła zwykle grupy: koni, bydła rogatego, owiec, trzody chlewnej, psów, drobiu oraz przedmiotów mających związek z chowem i pracą koni.

Druga część wystawy pozostająca w zawiadywaniu specjalistów rolników i osób zaproszonych przez komitet Towarzystwa wyścigów, którego staraniom zawdzięczamy te wystawy, składać się ma z grup następujących: maszyny i narzędzia rolnicze (do tej grupy wydelegowana zostanie specjalna komisja do praktycznych prób z narzędziami); nasiona i okazy wszelkich plonów rolniczych i ogrodniczych; dział gospodarstwa wiejskiego połączony z działem nabiałowym; dział wozów, narzędzi i sprzętów używanych w gospodarstwie wraz z działem planów i modeli praktycznych zabudowań gospodarskich.

Oprócz tego będzie kilka poważniejszych działów, jako to: przetworów nawozowych, techniczny (plany amelioracji w gospodarstwach), wreszcie broszur i wydawnictw pożytecznych w gospodarstwie wiejskiem.

Popisy konkursowe jazdy konnej i powożenia odbywać się mają w dawnym porządku, na urządzonej w tym celu hipodromie.

Wystawa zajmie niemal cały plac Ujazdowski.

Roboty rozpoczną się w początkach marca r. p.

= Przydałoby się!
Jeden z czytelników naszego pisma, zamieszkały przy ulicy Nowogrodzkiej, w liście do nas pisanym rzucił myśl, czyby nie było pożądanem przyozdobienie tej ulicy drzewami.

Myśl tę pożyteczną i praktyczną, możemy poprzeć jednym tylko słówkiem: „przydałoby się”.

Wykonanie jej zależy przedewszystkiem od dobrowolnego porozumienia się właścicieli domów na tej ulicy położonych.

O porozumienie takie powinny być łatwo, gdyż koszt zasadzenia drzewek byłoby bardzo małe a trud ich pielęgnowania niewielki.

= Dlaczego?
Aleja Ujazdowska, na przestrzeni od gimnazjum IV-go do t. z. Rozdroża, otrzymała w tym miesiącu szeroki i wygodny chodnik asfaltowy.

Kto jednak chce puścić się dalej ku rogatkom belwederskim, zmuszony jest podczas obecnej dżdżystej pory bnać po błocie, szukając rozwiązania zagadki, dlaczego zarząd miasta nie kazał wylać asfaltem raczej przestrzeni od Rozdroża do rogatek?

Byłoby to tem naturalniejsze, iż od placu św. Aleksandra do Koszyków, po przeciwległej stronie, istniał już od dłuższego czasu wygodny trotuar.

Tym sposobem aleja Ujazdowska byłaby możliwą do przebycia, zwłaszcza w czasie roztopów na całej swojej przestrzeni, a nie na polowie, jak dotychczas.

= Dla kompensaty.
W pewnym towarzystwie zastanawiano się, którą ulicą powinniśmy mieć pierwszeństwo do oświetlenia elektrycznego, gdyby takowe miało zastąpić gaz i naftę w obrębie naszego miasta.

Różni różne ulice projektowali, stosownie do przedylekacji, zauważono tylko, iż każdy przemawiał za ulicą najbliższą swego mieszkania.

Znalazł się jednak ktoś bezstronny: mieszkał na samym końcu Czarniakowskiej, za Łazienkami, a mimo to zawołał:

— A ja powiadam, że ulica Gęsia od Smoczej do Okopowej pod każdym względem zasługuje na pierwszeństwo?

— Dlaczego? — zapytano dokoła.

— Ponieważ od początku świata aż dotychczas ani oleju, ani nafty, ani gazu na niej nie było, gódzi się zatem, aby tytułem kompensaty na przyszłość aż do końca świata najwspanialsze światło jej przyświecało.

Na odparcie tej racji nikt na razie nie znalazł argumentu...

= Niebezpieczna przeprawa.
Publiczność wychodząca z cyrku narażona jest na niebezpieczeństwo przejechania przez liczne powo-

zy i dorożki, tłoczące się bez zachowania porządku tak przed samym gmachem, jak i pośrodku ulicy.

Sądymy, iż władza policyjna powinna rozporządzić, aby powożący zachowywali taki porządek, jaki się praktykuje na placu Teatralnym, co zapobiegłoby skutecznie mogącym się zdarzyć wypadkom.

= Kwestarze.
W tych dniach spodziewani są w Warszawie dwaj kapłani chaldejscy, zbierający składki na odnowę kościołów na Wschodzie.

Przybędą tu oni z dwoma djakonami po uzyskaniu odpowiedniego zezwolenia.

= Szpital domowy.
W rodzinie W., zamieszkałej na Nowym Świecie, zebrało się tylu chorych, iż całe mieszkanie zamieniło się w jeden szpital domowy.

Naprzód zapadło dwoje młodych dzieci na szkarlatynę.

Później córka dorosła zachorowała na zapalenie płuc i z choroby tej zmarła.

Wreszcie służąca dostała błonicy, poczem w dni kilka pani W. sama dotknięta została ciężkim tyfusem.

Celem pielęgnowania chorych zawezwano dwie siostry miłosierdzia.

= Skomplikowana kradzież.

Przed kilkoma dniami p. R., uczęszczający do pewnej cukierni na Krakowskim-Przedmieściu, zauważył, że jego palto zimowe ulotniło się.

Po zasięgnięciu bliższej informacji od obecnych okazało się, że złodziej w zamian za zabrane pozostawił nędzne podziurawione letnie okrycie.

Oferze zamiany nie pozostało nic innego, jak przydziać się w ten niefortunny nabytek i pójść do domu...

Nazajutrz jednak p. R. odebrał od nieznajomego sobie p. J. bilecik wzywający go, ażeby zwrócił palto zmienione dnia poprzedniego w cukierni na Nowym Świecie i w zamian odebrał swoje.

Nie mogąc pojąć, jakim sposobem straciwszy palto na Krakowskim-Przedmieściu, mógł się stać winnym jego zamiany na Nowym Świecie, p. R. udał się na miejsce wskazane i tu wyjaśniła się zagadka.

Złodziej niebardzo widać zadowolony z palta p. R., które może źle leżało, lub nie pochodziło od dość renomowanego krawca, postanowił zamienić je na inne, bardziej odpowiadające swemu gustowi i uczynił to w innej cukierni, zabierając palto pana J., ten zaś ostatni, znalazłszy w palcie p. R. jego bilety wizytowe z adresem, skomunikował się z nim w celu odzyskania swojej własności, lecz jak się okazało nadaremnie!

Istniały podobno jakieś przepisy o kontramarkarniach w zakładach publicznych, powyższa jednak komplikowana kradzież nie byłaby chyba możebną, gdyby te przepisy były wykonywane w praktyce...

= Kradzież.
Przybyły w tych dniach do Warszawy Aleksander P., będąc z wizytą w jednym z domów przy ulicy Bielańskiej, okradziony został z pugilaresu, w którym znajdowało się 467 rs. gotowizna.

Siedziwo zarządzone.

= Kradzież w tramwaju.
Naftal K., kupiec, zameldował policji, iż podczas jazdy tramwajem na Grzybów, nieznanemu mu jakiś pasażer „otarł się silnie o niego i wyszedł”.

Następstwem tego „otarcia się” nieznajomego był brak w bocznej kieszeni palto pugilaresu, w którym gotówka znajdowała się rs. 85 i weksli na 7582 rs.

= Obląkany w tramwaju.
Dziś rano w wagonie tramwajowym, kursującym pomiędzy Nalewkami a placem św. Aleksandra, jakiś jegomość w średnim wieku, porządnie ubrany, począł objawiać wyraźne oznaki pomieszania zmysłów.

Zaczął on pasażerów dziwnymi pytaniami, jednego z nich głośno po twarzy, aż nareszcie zaczął zdzierać z siebie ubranie.

Obląkanego przemocą z tramwaju wysiągnięto i do szpitala odwieziono.

= Dorożkarz i pasażer.
Mieszkaniec wsi Makowa, Marcell Makowski, sprzedawczy w dniu onegajszym przywiezionych z sobą gęsi za 120 rs., za uzyskane ze sprzedaży pieniądze chciał się zabawić.

W tym celu siadł w dorożkę, której numeru nie pamięta i kazał się wozie po bawarach warszawskich, gdzie zakrapiał się należycie.

Około godziny 11-iej w nocy nareszcie zajechał do szynku pod nrem 145 na Pradze, zjadł, gdy podchmielony już do brzo wsiadł z powrotem do dorożki, dorożkarz powoził go w pole za cerkiew prawosławną, tam ograbił ze wszystkiego, co miało jakąkolwiek wartość i wyrzuciwszy z dorożki zemknął.

Zabawił się!

= Skutki pijaństwa.
Zamieszkały pod nrem 2 przy ulicy Ciepłej, wyrobnik Nikodem Ł., wychodząc z szynku nr 16 na Bielańskiej w stanie nietrzeźwym, padł na bruk i niebezpiecznie rozeźlił sobie głowę.

Ciężko rannego odesłano do szpitala Dzieciątka Jezus na kurację.

= Przy pracy.
Pomimo wynalezienia przyrządów zabezpieczających myją-

cych okna od upadku, nikt jednak w przyrządy te nie zapatruje się.

Wczoraj na Tamece pod nrem 11 służąca Karolina K. spadła z okna z wysokości drugiego piętra i zraniła się niebezpiecznie w głowę.

Nieprzytomną odwieziono do szpitala św. Rocha.

= W bóje.
W szynku na ulicy Bielańskiej pod nrem 16, dwaj znajomi, malarz Adol B. i Józef K. pokłócili się z sobą.

Rezultatem kłótni była bójka, w której K. ponosił ciężką ranę w głowę.

Nieprzytomnego odesłano do szpitala Dzieciątka Jezus.

= Dzieciobójstwo.
W parku praskim znaleziono zwłoki kilkumiesięcznego dziecka z wyraźnymi śladami uduszenia.

Zwłoki zabezpieczono aż do zejścia sądowego.

= Tajemnicze zwłoki.
Dzisiaj rano stróż domu nr 7, na Gnojnej, znalazł na fafajacie, w pustej izdebce zwłoki mężczyzny niewiadomego nazwiska.

Denat leżył około 40 lat wieku.

Zwłoki celem zbadania osobisteści zmarłego i przyczyny śmierci zostały na miejscu zabezpieczone.

= Wypadki. Na chodniku ulicy Burakowskiej podniesiona została w stanie zupełnej niemocy Wilhelmina R., która po odwiezieniu do szpitala starozakonnych niebawem zmarła.—Na Trebackiej z domu nr 3 odpadł kawał gżemnu i zranił ciężko Góreckiego.—Na Bielańskiej pod nr 16 Adolf B. w kłótni zranił Józefa K. w głowę.—Na Bielańskiej Nikodem Ł. spadł z wozu i niebezpiecznie zranił się w głowę.

= Odznaczenie.

Na tegorocznej wystawie rolniczej w Kijowie ogólną uwagę ziemian zwrócił na się wynalazek p. Kazimierza Jachimowicza—„Żniwiarka-wiązałka”.

Pomimo licznej i niebezpiecznej konkurencji podobnych wyrobów z fabryk angielskich i amerykańskich, żniwiarka p. J. otrzymała palmę pierwszeństwa.

Ekspertyza urzędowa i jury wystawy jednogłośnie przyznały wynalazcy najwyższą nagrodę, dla działu maszyn rolniczych wyznaczoną.

Z przyjemnością zaznaczamy to odznaczenie pracy ziomka i wyróżnienie jej spośród bogatej kolekcji wyrobów zamorskich.

Tegoroczna nagroda będzie niewątpliwie wielką dla p. Jachimowicza zachętą do nowych prób w dziedzinie wynalazków techniki rolnej.

= Dobry objaw.

Z garwolińskiego donoszą nam, iż pośród miejscowych włościan sadownictwo robi szybkie postępy.

Włościanie starannie utrzymują ogrody owocowe, pozakładane obok skromnych dworców i chat i z każdym rokiem wprowadzają w tem gospodarstwie jakąś pożyteczną meliorację.

Owoce zaś idą na sprzedaż do miast.

Obyśmy mogli przytaczać jaknajwięcej podobnych przykładów!

= Kasa oszczędności.

Założona w r. b. w Łodzi kasa zaliczkowa przemysłowców łódzkich znajduje się na drodze szybkiego rozwoju.

Złożone w kasie wspomnianej oszczędności dosięgły już wcale poważnej kwoty 97,000 rs.

= Ulepszenia.

Rząd gubernialny plocki wyasygnował rs. 2,500 na postawienie nowej studni na skwerze Starego Rynku w Plocku.

We wsi Czuchlebach, w powiecie konstantynowski, przebudowany zostanie kosztem sumy rs. 980 dom, w którym się mieści szkoła początkowa.

Miasto Biłgoraj przeznaczyło rs. 930 na ogrodzenie drewnianymi sztachetami swojego ogrodu miejskiego.

= Trychiny.

Donoszą nam, iż w okolicach Wysokiego Mazowieckiego nastąpił wypadek zatrucia trychinowego.

Po sprawdzeniu faktu nie omieszkamy podać szczegółów, dotąd wiadomo nam tylko, iż mięso zakazane sprowadzone było z Grajewa, dokąd łatwo mogło się dostać z Prus.

= Koniokradztwo.

Prawdziwa ta plaga nie przestaje trapić włościan w gubernji kieleckiej.

Najbardziej jest dotknięty nią powiat jędrzejowski.

Liczba koni skradzionych w ubiegłym miesiącu wynosi kilkadziesiąt.

Sprawców kradzieży koni nie wykryto.

= Morderstwo.

W nocy z ubiegłego wtorku na środe we wsi Kotylin za Wisłą, spełnione zostało straszne morderstwo trojgi ludzi, a mianowicie na osobach: kolonisty Wojciecha, żony jego Barbary i 14-letniej ich córki Zuzanny.

Wojciech posiadał kolonję leżącą na skraju wsi i uchodził za bardzo zamożnego, chociaż skąpego włościanina.

Jest domniemanie, iż mordercą był dawny parobek, wypędzony ze służby.

Wszystkie ofiary zostały zamordowane uderzeniem siekierą, a poprzewracane sprzęty i kultry, wskazują, że poszukiwano pieniędzy.

Zabójstwo musiało być spełnione nad ranem, albowiem o godzinie 3-iej w nocy Wojciech powrócił dopiero do domu wesoła.

Ze świata.

× **Pomnik dla Szmita.** Dzienniki lwowskie donoszą, iż komitet obywatelski, który zajmował się urządzeniem pogrzebu s. p. Henryka Szmita, powziął uchwałę wystawienia pomnika zmarłemu. Myśl tę mają do skutku doprowadzić pp. Jan Dobrzański i dr Gustaw Roszkowski.

× **Rok szkolny w krakowskiej szkole sztuk pięknych** zaczął się, jak donosi *Refo. na.* dnia 22-go b. m. Przy otwarciu przemówił dyrektor Matejko, wskazując uczniom swoim drogę wytrwałej pracy, niezłomnej wiary w siebie i w ideały.

× **Tektur oratorjum „Stanislaus“**, pióra Liszta, ma być w tych dniach zakomunikowany osobom kompetentnym w Krakowie, a to celem poczynienia poprawek, odnoszących się do szczegółów lokalnych.

× **W tych dniach zmarł** Joachim Barranté, francuz, stale zamieszkały w Pradze czeskiej, znakomity geolog, który podczas wycieczki naukowej w roku 1828-ym bawił czas jakiś w mieście naszym. Barranté, wygnany z ojczyzny za swoje przywiązanie do Burbonów, tułał się po Europie, studiując naturę przedpotopową. Był on w korespondencji naukowej ze Śniadeckim. W dziele swoim „*Système silurien*“ w ogromnych 22-ctomach awielka razy wspomina o pokładach, które studjował w Galicji.

× **Albert Hendschel**, znakomity rysownik niemiecki, zmarł we Frankfurcie nad Menem dnia 22-go b. m. Hendschel rysował przeważnie sceny ze świata dziecięcego, które rzucał na papier z niepospolitą prawdą i życiem. Ilustrował także „Kopciuszkę“, „Bosonóżkę“ i „Półną różyczkę“. Hendschel malarz stoi nieskończenie niżej od Hendschela rysownika. Zmarły był w sile wieku, liczył bowiem dopiero lat 49.

× **Franciszek Coppé** odczytał w tych dniach artykół teatru „Odéon“ swój najnowszy dramat „Severe Torelli“. Próby dramatu niebawem rozpoczną się w tym-teatrze.

× **„Le Rotschild“** nosi tytuł nowe piśmko finansowe, które przed kilkoma dniami ukazało się w Paryżu. Winieta tytułowa przedstawia bankiera siedzącego przed stołem zarzuconym rulonami pieniędzy, biletów bankowych i papierów wartościowych. Pierwszy numer zawiera szczegółową historję domu Rotschildów, którzy jednak, jak łatwo się domyśleć, nie mają nic wspólnego z tem wydawnictwem.

× **Porwanie dziecka.** Na porządku dziennym kroniki paryskiej jest obecnie tajemniczy wypadek porwania siedmioletniej dziewczynki. Ładne to dziecko, o blond włosach i ciemnych oczach, było córką wdowy, dość majątnej, która oddawała się wyłącznie jej wychowaniu. Od pewnego czasu matka zauważała, iż nieznanym jomy jakiś mężczyzna jak cień nieodstępny pojawiał się za nią na ulicy, ilekroć wyszła z dzieckiem swoim na przechadzkę... Raz nawet przystąpił do niej podczas ulewnej deszczu i ofiarował jej swój parasol, który ona z podziękowaniem przyjęła. Zaprzęszłej niedzieli znów zbliżył się do niej z prośbą, ażeby mu pozwoliła zaprowadzić dziecko do cukierni i kupić mu ciastek. Od tej chwili dziewczynka znikła bez wieści... W cukierni nie widziano ani jej, ani tajemniczego owego mężczyzny, natomiast z dochodzeń policji okazało się, iż jegomość jakiś, którego opis zgadza się z powierzchownością tajemniczego mężczyzny, z dziewczynką siedmioletnią oddał noce my pociągami z Paryża w kierunku wschodnim, zaopatrzony dla siebie i dziecka w bilety jadąc do Petersburga. Biedna matka pogrążona jest w największej rozpacz. Wspaniałomyślna osoba pewnaż arystokracji francuskiej wyznaczyła 10.000 franków agrody dla tego, kto zdoła odkryć ślad porwanego dziecka...

× **Wanika w Paryżu.** Na rogu ulic „du Quatre-Septembre“ i „Louis le Grand“ odbywała się od dni kilku napawa rur gazowych. Nagle onegdaj około godziny 11-wieczorem wydobyl się z wykopanego dołu potężny śl ognia... Okazało się, iż jakiś przechodzień prawdopodobnie przez nieostrożność wrzucił do dołu zapaloną żądke. Panieczny strach ogarnął mieszkańców tej dzielnicy; pozamykano sklepy w obawie eksplozji, zakrecono wszystkie krany gazowe, pogaszono światła. W mgnieniu oka cała przestrzeń od placu opery do placu giełdy ostoszała, a dokoła zaległa zupełna ciemność, tylko skrawki, coraz potężniejszy ślup ognia wydobywający z pod ziemi, świecił złowrogo. Po jakimś czasie zryła się straż ogniowa i zdołała przytłumić pożar, sycie obficie piaskiem.

× **Kongresy odetyczny w Rzymie** powziął uchwałę, oświadczając, się za przyjęciem południka przechodzącego przez obserwatorium w Greenwich za powszechny pierwszy połnik, oraz czasu średniego obliczanego według tegoż połnika za czas powszechny. Uchwały kongresu podane są do wiadomości rządów z wymie-

nieniem życzenia, ażeby w tym duchu zawarta została konwencja międzynarodowa. Czas powszechny ma być obowiązkiem tylko dla telegrafów i kolei, a nie w użyciu ogólnem. Reprezentant angielski na kongresie zapowiedział, że Anglja wkrótce zaprowadzi u siebie system metryczny miar i wag.

— *Sprostowanie.* — Do podanej w dzisiejszem poranem wydaniu *Kurjera* wzmianki o nowym podziale czynności pomiędzy pomocników prokuratora sądu okręgowego zakradły się dwie pomyłki drukarskie w nazwiskach. Mianowicie, składaniem wniosków w wydziałach cywilnych zajmuje się p. Krzyżanowski (nie Krzyżanowski, jak to mylnie wydrukowano), obowiązek zaś kontrolowania spraw aresztantów, śledzenia kar i czuwania nad wykonaniem wyroków włożono na p. Rieznikowa.

≈ W ubiegłą środę, dnia 17 października r. b., w kościele oo. kapucynów w Nowem-Mieście nad Pilicą, przez Jks. Albina, spowiednika panny młodej, w obecności właściwego proboszcza, rodziców i licznie zgromadzonej familji i okolicznych obywateli, pobłogosławiony został związek małżeński pomiędzy panną Heleną Siewińską, córką Kajetana i Lucyny z Mireckich małżonków Siewińskich, właścicielki dóbr Domaniewickich z rawskiego, a panem Antonim Fijałkowskim, właścicielem dóbr Kossowice z opatowskiego. Po dopełnieniu obrzędu ślubnego, całe grono weselne z staropolską gościnnością przez dwa dni było podejmowane w domu rodziców panny młodej w Domaniewicach, a następnie państwo młodzi, otoczeni serdecznymi życzeniami rodziców i wszystkich uczestniczących w weselnej zabawie, udali się do Kossowic, jako do stałego swojego mieszkania przyszłego. Do wyrażonych już życzeń dołączamy jeszcze jedno z serca płynące życzenie: „Szczęść im Boże“.

(3649)

≈ W dniu wczorajszym, o godzinie 6-iej wieczorem, w kościele Narodzenia N. Marji Panny na Lesznie pobłogosławiony został przez Jks. Szezuckiego związek małżeński, zawarty między p. Aleksandrem Nitowskim, obywatelem m. Warszawy, a panną Marją Kasinowską, córką Franciszka i Anny z Lautrów, małżonków Kasinowskich. Szczęść im Boże!

(1085)

Nekrologja.

† S. p. Stanisław **Stępiński**, po krótkiej lecz ciężkiej chorobie, opatrzony św. sakramentami, przeżywszy lat 39, w dniu 24 października r. b. przeniósł się do wieczności. Pozostała w nieutulonym żalu żona z synem, bracia i rodzina zmarłego zapraszają krewnych, przyjaciół i życzliwych na żałobne nabożeństwo w dniu 27 b. m., w sobotę, o godzinie 10-iej zrana, w kościele św. Krzyża, oraz na wyprowadzenie zwłok w tymże dniu i z tegoż kościoła, o godzinie 3-iej po południu, na cmentarz powązkowski. —1081—

† W dniu 24 października r. b. zmarł s. p. Adolf **Schubert**, emeryt, b. nauczyciel szkół rządowych, pochowany dnia 26 b. m. —3660—

† Jutro, w sobotę, dnia 27 b. m., jako w rocznicę śmierci s. p. Karola **Reinharda**, radey stanu, odbędzie się msza żałobna za duszę jego, w kościele św. Aleksandra, o godzinie 10-iej zrana. —3639—

† W dniu 27 b. m., w sobotę, jako w rocznicę śmierci s. p. Józefa **Turowskiego**, odbędzie się żałobne nabożeństwo na Powązkach, o godzinie 11 i pół zrana, pozostała żona z rodziną zaprasza. —3657—

† Za spokój duszy s. p. Heljodora hr. **Ilińskiego** odbędzie się żałobna wotywa w kościele Opieki św. Józefa (pp. wizytok na Krakowskim-Przedmieściu, jutro, w sobotę, dnia 27 b. m., o godzinie 9-iej zrana. —3659—

† W dniu 27 b. m., w sobotę, o godzinie 11-iej zrana, odbędzie się żałobne nabożeństwo w kościele powązkowskim, za duszę s. p. Heleny z Grudzińskich **Habielskiej**, a następnie przeniesienie zwłok do grobu rodzinnego, oraz jej wauków Felicji i Henryka **Habielskich**, na które pozostały syn wraz z ojcem zmarłej zaprasza życzliwych. —3646—

† Za duszę s. p. Narcyzy **Żmichowskiej** odbędzie się nabożeństwo żałobne w poniedziałek, dnia 29 b. m., o godzinie 9-iej zrana, na Powązkach. —3641—

† Za spokój duszy s. p. Kajetana **Popławskiego** odprawioną będzie msza św. w kościele św. Karola Boromeusza, dnia 27 b. m., w sobotę, o godzinie 10-iej zrana. —3666—

† S. p. Adolf **Bekker**, zegarmistrz, po długiej i ciężkiej chorobie, przeżywszy lat 55, zakończył życie w dniu 25 b. m. Pozostała w nieutulonym żalu żona wraz z dziećmi zaprasza krewnych, przyjaciół i znajomych na wyprowadzenie zwłok w dniu 28 b. m., w niedzielę, o godzinie 3 i pół po południu, z kaplicy ewangelicko-augsburskiej na cmentarz tegoż wyznania odbyć się mające. —3665—

Z Cesarstwa.

Petersburg 23-go października. —W ostatnim numerze *Zbioru praw i postanowień rządowych* opubli-

kowanym zostało Najwyżej zatwierdzone postanowienie komitetu ministrów o przedłużeniu jeszcze na jeden rok terminu wyjątkowych przepisów, objętych postanowieniem o zabezpieczeniu porządku państwowego i o rozciągnięciu postanowienia o wzmożeniu zabezpieczeniu na miasto i powiat saratowski.

Petersburg 23-go października. —Z Charkowa donoszą, że na jarmarku nie robiono żadnych transakcyj na wełnę. Zjazd kupców jest także znacznie mniejszy niż w zeszłym roku.

Petersburg 23-go października. —W Niemczech, powiada *Nowoje wremja*, powoli wchodzi w wykonanie znany rozkaz o dylokacji wojsk z d. 24-go czerwca r. b. Jak utrzymuje *Kreuzzeitung*, rezultatem tego rozkazu jest stopniowe wzmacnianie garnizonów ponad wschodnią granicą cesarstwa niemieckiego. Już w ciągu trzech ostatnich lat cyfra wojsk dylokowanych ponad tą granicą zwiększyła się o 18 bataljonów i 3 szwadrony, a do d. 1 marca 1884 r., czyli ostatniego terminu wprowadzenia w wykonanie rzezonego rozkazu, w skład 1-go korpusu armji wejdą jeszcze cztery bataljony. Do owego też czasu niemieccy inżynierowie wojskowi ukończą roboty około linii fortyfikacyjnej między Toruniem i Pillau, a Poznań zostanie zamieniony na pierwszorzędnym ufortyfikowany obóz. Nakoniec też ku wiadomości ukończone będą roboty około budowy kolei żelaznej od Torunia przez Grudziądz do Malborka.

Petersburg 23-go października. — „Wiedeńskie gazety, pisze *Nowoje wremja*, zamieściły wstępne artykuły z powodu uwagi podanej przez *Norddeutsche Allgemeine Zeitung* o sprawach wschodnich. Opinie, domysły i wnioski polityków wiedeńskich mają pewne znaczenie wobec tego wysokiego znaczenia, jakie w Berlinie i w Wiedniu przywiązują do układów prowadzonych w Friedrichsruhe między ks. Bismarkiem a nadzwyczajnym pełnomocnikiem sultana.“ W tem miejscu przytacza *Nowoje wremja* w skróceniu treść artykułów wiedeńskich *Neue freie Presse*, *Allgemeine Zeitung* i *Presse* i tak dalej rzecz swoją prowadzi: „Artykuły trzech wiedeńskich gazet nie opowiadają nam nic nowego; jest to wciąż ta sama bajeczka, która się wszystkim oddawna uprzykrzyła. Coraz wyraźniej i dobitniej wychodzi na jaw życzenie polityków wiedeńskich wciągnięcia Rosji w wojnę z Niemcami, w wojnę z Turcją, w wojnę z kimkolwiek, — szkoda tylko, że Austria nie ma do swojej dyspozycji więcej nieprzyjaznych nam państw. Widocznie nie mają pojęcia o odpowiedzialności, jaka spada na Austrię wobec ustawicznych podżegań; ale najsmutniejszym objawem jest to, że w kombinacjach polityków wiedeńskich brak jest świadomej sobie idei politycznej; grają oni na los — *va banque*. Runie sprawa austriacka na półwyspie bałkańskim — to runie, a jeżeli nie — to czyż Austria nie przebywała rozmaitych metamorfoz i dawniejszemi i nowszemi czasy, i co jej zaszkodzi jeszcze jedna zbyteczna katastrofa. Tylko rząd nie wahać sobie krwi i mienia swoich ludów może pozwalać sobie takich igraszek. Wiedeńscy politycy w gruncie rzeczy nie życzą sobie wojny i prawdopodobnie obawiają się jej; polegają oni na kanclerzu niemieckim, żywią najzupełniejszą wiarę w to, że Niemcy rozpoczną z nami wojnę, urządzą sprawy austriackie jakby swoje własne i łechcą się nadzieją nowej wojny Rosji z Turcją. Przy takim nastroju polityków austriackich żadne usiłowania wejścia z nimi w układy w kwestjach wschodnich nie doprowadzą do pożytecznego rezultatu; do rokowań więc pokojowych pozostają tylko Berlin i Konstantynopol. Na nieszczęście Berlin podtrzymuje w wiedeńskich politykach przekonanie, że Niemcy same siebie nie będą szczydziły i będą brońmy interesów austriackich na wschodzie aż do zapomnienia o własnej potrzebie spokojności i pokoju. W istocie zaś rozumie się tak nie jest; Niemcy przedewszystkiem mają na względzie własne swoje interesa, które nie mogą być identycznymi z interesami austriackimi.“

Ostatnia poczta

„Kurjera Warszawskiego.“

Kraków 24-go października. — *Nowa reforma*, streszczając wyniki sesji sejmowej, konstatuje widoczne zbliżenie się większości posłów rusińskich do swoich kolegów polskich i powiada: „Jesteśmy w każdym razie na lepszej drodze, niż byliśmy przed rokiem. Z pomiędzy rusinów dochodzą nas głosy (ks. Kowalski, Siegalewicz, Biliński, Kaszewko, czasem Romańczuk), jakich dawniej w sejmie nie słyszano, ze strony polskiej objawiła się dążność do wysłuchania wszelkich sprawiedliwych życzeń. Ta droga postępując dojdziemy z czasem do pożądanego dla obu stron rezultatu, że i reszta intelli-

gencji rusińskiej przejechać się będzie musiała. Bo że lud rusiński nie żywi żadnej do nas niechęci narodowej, to jest już dziś niewątpliwem."

Berlin 24-go października. — Wybory uzupełniające do rady miejskiej odbędą się d. 13 go listopada; ośm pomiędzy liberałami i „partją mieszczańską”, dwa pomiędzy liberałami i robotnikami, a jeden pomiędzy robotnikami i partją mieszczańską.

Paryż 24-go października. — Jakkolwiek komisja budżetowa uchwaliła odrzucić system pokrycia niedoboru, projektowany przez ministra skarbu, i postanowiła, aby 50 milionów fran. wziętych zostało z kasy amortyzacyjnej, Tirard pomimo tego nie ustąpi, ale zaapeluje do rozstrzygnięcia izby. Unja demokratyczna jest za Tirardem, republikańska przeciwnie.

Paryż 24-go października. — Markiz Tseng ma tu przybyć w przyszłym tygodniu. Odpowiedź rządu chińskiego na memorjał francuski doręczoną została panu Challemeil Lacour przez dragomana poselstwa, Lien-Tsinga.

Paryż 24-go października. — Z Sajgunu telegrafują dnia 23-go b. m., że okręty transportowe: „Shamrock” i „Aveyron”, wiozące z Tulonu posiłki francuskie, przybyły tamże. Stan zdrowia żołnierzy jest dobry.

Paryż 24-go października. — Poselstwo chilijskie w Paryżu otrzymało telegram, potwierdzający podpisanie pokoju z Igleciasem i dodający, że Iglecias jest panem całego Peru, z wyjątkiem okolic Arequipy. Wojska chilijskie maszerują na Arequipę. Kongres peruański został zwołany.

Rzym 24-go października. — *Moniteur de Rome*, polemizując z artykułem *Neue fr. Presse*, twierdzi, iż nieprawdą jest, jakoby Ojciec św. zmienił swą politykę wobec rządu włoskiego. W sprawie niezawisłości Stolicy Apostolskiej stoi on zawsze na stanowisku *non possumus*. Czyż można wyobrazić sobie papieża w niewoli, obojętnie przyjmującego wydarzenie mu władzy świeckiej? Tak papież zasługiwałby stanąć pod pręgierzem. Leon XIII zachęcał zawsze wiernych, aby wszelkimi sposobami dążyli do zwrócenia niezawisłości papieżowi. Włochy wszakże, pomimo zbliżenia się wszystkich mocarstw do Watykanu, pozostały ślepi. To usprawiedliwia surowość słów Ojca św., jego gniew i smutek.

Rzym 24-go października. — Ksiądz arcybiskup Wiednia, ks. Ganglbauer, przybył tutaj.

Belgrad 24-go października. — Minister skarbu, Spasicz, wśród gorliwych zabiegów swoich o usunięcie niedoboru budżetowego, poróżnił się z kolegami w gabinecie i podał się do dymisji, której nie przyjęto. Ustąpienie wszakże ministra w krótkim czasie jest przewidywane.

Sofja 24-go października. — Rossyjski generał Lessowoj, adjutant jenerałny księcia, i kapitan Polzikow, adiutans tegoż, zostali odwołani z Bułgarii.

Telegramy własne

„*Kurjera Warszawskiego*”

Wiedeń 26-go października.

Fremdenblatt, podnosząc pokojowe oświadczenia cesarza w przemowie do delegacji wspólnych, porównywa je z podobnymi wynurzeniami się prasy rossyjskiej.

Wiedeń 26-go października.

W przemowie do delegacji węgierskiej cesarz zapowiedział rychłe zwołanie sejmu zagrzebskiego.

Wiedeń 26-go października.

Dzisiejszej nocy po wszystkich przedmieściach tujszych rozrzucono mnóstwo ulotnych pisemek socjalistycznych w formie kart wizytowych, z podpisem: komitet wykonawczy.

Paryż 26-go października.

Prezes lewicy radykalnej, Gatineau, otrzymał od swego stronnictwa upoważnienie do postawienia w izbie wniosku banicji książąt orleańskich. Radykalista Granet zapytał na wczorajszym posiedzeniu izby, czy żądanym będzie nowy kredyt na wyprawę do Tonkinu, gdyż w takim razie wniesie interpelację. Ferry odpowiedział ironicznie: „Interpelujcie natychmiast! Rząd gotów jest dać odpowiedź.” Poczem Granet zapowiedział wniesienie interpelacji na sobotę. Bonapartyści przygotowują projekt wniesienia aktu oskarżenia przeciw gabinetowi.

Paryż 26-go października.

W odpowiedzi wczorajszej na zapytanie Graneta oświadczył Ferry, iż rząd nie ma obecnie zamiaru żądania kredytu na wyprawę tonkińską.

Konstantynopol 26-go października.

Sultan podarował cesarzowi austriackiemu jeden z najpiękniejszych pałaców swoich na pomieszczenie ambasady. Baron Calice, przyjmując imieniem cesarza dar, złożył gorące podziękowania sultanowi.

Petersburg 26-go października.

Bułgarski minister spraw zagranicznych Bałabanow przybył do Petersburga, gdzie był przyjmowany przez rosyjskiego ministra spraw zewnętrznych. Celem podróży jest wymiana konwencji w przedmiocie rosyjskiego długu okupacyjnego. Jednocześnie z ministrem przyjechał generał Lessowoj.

GIEŁDA.

Dnia 25-go października roku 1883-go.

Podaż jaka panowała dnia wczorajszego i dziś też uciskająco wpływała na rozwój normalny kursów. Zapotrzebowanie stosunkowo było bardzo małe, nikt kupować nie chciał, podczas gdy gotówki potrzebowano wiele i gdy bardzo wiele ofiarowywano weksli do sprzedaży. Pomimo więc, iż notowanie urzędowe wczorajsze w Berlinie było bardzo niskie, bo za ledwie 198 m. za 100 rs. wynosiło i dzisiejsze wiadomości z zebrań przed giełdowych tylko o utrzymaniu się kursu tego w płaceniu donosiły, na giełdzie warszawskiej, kursa walut obcych nie zdołały się podnieść do równi z temi wskazówkami. Owszem w trakcie trwania zebrań giełdowego, przy wzmagającej się podaży, kursa w porównaniu do początkowych obniżano. Niemniej jednak są one o $8\frac{1}{2}$ do 10 kop. wyższe od wczorajszych w tym samym jak wczoraj przebiegu.

Obroty dzisiejsze były znacznie większe od tych, jakie wczoraj i zresztą w ciągu tygodnia, w którymkolwiek dniu dokonano. Rozumie się bardzo wiele dokonano wprost bez pośrednictwa agentów lub też przez agentów pokątnych. Jest to zresztą przyczyną, dla której wyrzekliśmy się podawania tu — jako materiału statystycznego — wysokości obrotów według raportów agentów przysięgłych jakiego do notowań urzędowych są składane.

Za weksle Berlin długo i krótkoterminowe żądano 50.55 rs. za 100 m.

Pierwsze i drugie płacono z początku 50.47 $\frac{1}{2}$. Długoterminowe jednak szybko tranzakcje ukończono, krótkoterminowe zaś przy większym ofiarowaniu musiały się w następstwie do 50.45 obniżyć. Różnica żądań w porównaniu z wczorajszymi wynosi 10 kop.

Na pomniejszych miastach niemieckich sprzedano pełną ilość krótkoterminowych weksli dosyć dobrze, bo po 50.37 $\frac{1}{2}$, o 10 kop. drożej niż wczoraj.

Na Londyn za 1 f. st. żądano 10.23. Płacić wyżej 10.21 $\frac{1}{2}$ nie chciano, później nawet do 10.20 $\frac{1}{2}$ obniżono. Żądanie i kurs końcowy o 2 kop. od wczorajszych wyższe.

Wekslami na Paryż krótkoterminowymi dosyć dużo robiono obrotów, płacąc za nie 40.77 $\frac{1}{2}$ i potem coraz niżej do 40.65, wobec natarczywej podaży. Żądano 40.82 $\frac{1}{2}$, o $7\frac{1}{2}$ kop. na 100 fr. wyżej niż wczoraj.

Na Wiedeń 85.90 żądano, 85.70 za 100 fl. płacono, o 15 kop. drożej.

Papiery państwowe nominalnie w żądaniach notowano po cenach niskich. 87.90 za likwidacyjne większe i 87.70 za mniejsze — 90.80 za pożyczkę wschodnią, bez ruchu.

Listy zastawne ziemskie utrzymały się przy wczorajszych notowaniach dosyć wysokich, a nawet o drobnotękę wyżej płacone były. Żądano za serji I 100.40, 100.35 i 100.20. Płacono za lit. B 100.05 i 100.10. Serji II nie dotykano. Za III żądano 100.20, 100.10 i 99.90; płacono lit. A 99.95 i 100, lit. B 99.90 i małe 99.70.

Miejskie szczególnie w serji IV niżej, inne serje utrzymały się przy wczorajszych notowaniach. 96.50, 93.20, 92.75 i 91.40. Płacono za II 93.05, za III 92.60 i IV 91.20.

Łódzkie bez zmiany.

Akcje bez ruchu notowane po wysokich kursach, jakie płacić chciano bez znalezienia oddawców.

Godzina 12 $\frac{1}{2}$. Podaż trwa ciągle. Usposobienie przeto słabe. 50.45 za weksle krótkoterminowe na Berlin z trudnością płać.

J. Wł.

Sprawozdanie z targu zbożowego

na placu Witkowskiego dnia 26-go października 1883 r.

Jak na piątek — dzień zwykle słabych dowozów — dzisiejsze były dosyć obfite. Wynosiły one około 600 korcy pszenicy i 800 żyta.

Co do gatunku, zjarno było bardzo dobre, przeważnie gatunki dobre średnie tak żyta, jak pszenicy.

Chęć kupna była mała, a nawet kupców niewielu się na targ stawilo. Rano tylko, z samego początku targu właściciele wiatraków chętniej kupowali, szczególnie żyto polskie, w które tem łatwiej się zaopatrzyli, iż w wozowcy zupełnie zakupów nie czynili.

Pszenicy kupiono nieco na wywóz, lecz niechętnie, przy usposobieniu słabem i tylko po cenach niższych, przy ustępstwach ze strony sprzedających.

Pszenica bardzo dobra wyżej 9 rs. 50 kop. za korzec nie dosięgała, a nawet po 9 rs. za korzec ładne ziarno sprzedawano. Średnia 8 rs. 15 kop. do 8 rs. 50 kop.

Żyto polskie dochodziło od 6 rs. 15 kop. do 6 rs. 50 kop. za korzec, średnie rosyjskie 5 rs. 85 kop. i 6 rs.

Owsa dowieziono około 200 korcy i tu jednak usposobienie było słabsze i ceny niższe, przy niechętnym kupnie. Płacono za korzec 3 rs. do 3 rs. 30 kop.

Siano tylko pomimo obfitych dowozów trzyma się bardzo mocno w cenie. Przewidują, iż zbraknie paszy i zaopatrują się w nią jaknajwięcej, popyt jest więc znaczny.

Płacono za pud siana 25 do 50 kop.

Słomy też dosyć, 18—30 kop. za pud płacono.

J. Wł.

Sprawozdanie o handlu skórami.

W tygodniu minionym handel skórami z powodu święta u izraelitów wielce był utrudniony. Mniej znacznie niż zwykle było kupujących, co przy obfitej dostawie bydła spowodowało dążenie do niższej ceny, a nawet i rzeczywistą obniżkę.

Za skóry w sztukach płacono 11—16 rs., tylko bardzo wyjątkowej dobroci partje doszły w cenie do 17 rs. a nawet 18 rs.

Na wagę skóry obniżyły się w cenie o pół kopiejki na funcie.

I tak za skóry nieoczyszczone z rogami płacono: w sztukach lekkich 60—65-funtowych po 14 kop. za funt, w skórkach 65—70-funtowych 15 kop., 70—75-funtowych 15 $\frac{1}{2}$ kop., 75—80-funtowych 16 kop., 80—85-funtowych 16 $\frac{1}{2}$ kop.

Skóry oczyszczone bez rogów o 1 kop. na funcie wyżej.

Handel skórami cielęcymi ożywił się nieco. Zapotrzebowanie wzrosło znacznie a z niem i ceny. Płacono za towar prowincjonalny, lecz suchy i dobry 25 do 26 rs. za pud, przy dążeniu do zwykłej i silnem trzymaniu się przy cenach, ze strony sprzedawców.

J. Wł.

WYKAZ DEPEZ

otrzymanych przez warszawską centralną stację telegraficzną w dniu 25-y października r. 1883-go, a niedoręczonych adresatom, z powodu niedokładnych adresów:

Brockmann, — Józef, — Poulina Karsch, Gęsia 18, — Leibusz Bornstein, Francyszkanska.

Uwaga. Osoby, życzące odebrać którą z wyżej wymienionych depez, winny przedstawić stacji telegraficznej dowód legitymacyjny.

ODPOWIEDZI REDAKCJI

— *Kurjerowi poznańskiemu.* — Prawda, zaszła pomyłka geograficzna, nie mówi się „Opeln” tylko „Opole”, ale i wy popełniacie pomyłkę gramatyczną, bo nie mówi się „zwracamy uwagę *Kurjerowi*”, lecz „zwracamy uwagę *Kurjera*”. Kwita więc z byka za indyka *et soyons amis*.

— *Panu Golembiewskiemu.* — Powtarzać nie możemy, gdyż od tego czasu zaszło wiele zmian postępowych. Mamy za to adres osoby, która chętnie informacji udziela.

— *Panu L. B. w Dąbiach.* — O co właściwie sz. pr. nu chodzi?

— *Pisarzowi prywatnemu.* — Sprawę tę podniesemy wkrótce w artykule obszerniejszym.

— *Panu R. M.* — Dziękujemy. Pomyłek drukarskich innego pisma nie możemy prostować, chociażby nawet były popełnione w rubryce kalendarza.

— *Prenumeratorsowi.* — Towarzystwo, o które sz. pan zapytuje, dotąd się nie ukonstytuowało. Doniesiemy.

— *Pani M. G.* — Dzieci do lat 10-iu a ni od lat 10-iu płać po 3 kop., wolne zaś od opłaty są tylko niemowlęta trzymane na rękach. W każdym razie konduktor nr 89 powinien być grzecznie to pani wsumaczyć, a jeżeli tego nie uczynił, to obowiązkiem swym uchybił.

— *Panu J. P.* — Kwestji, jako specjaln. fachu cukierniczego dotyczącej, nie rozumiemy, nie ożemy więc osądzić, czy kontrola jest prowadzona z należyta ścisłością, czyli też z krzywdą dla pracujących.

TEATRA

WIELKI. Dziś: „Carmen”. Jutro: „Faust” (występ panny Varesi i pana Defalco-bonament zawieszony). — SALE REDUTOWE. Dziś: „Iskierka”, „Złoty cielec”, „Broń niewieścia”, „Przy kole”. Jutro: „Falszywi poczciwcy”. — *ILY* (przy ulicy Daniłowiczowskiej nr 4). Dziś: „erwowi”. Jutro: „Ładny chłopiec”.

Kucharz Polski

dla młodych gospodyń, czyli Podręcznik obejmujący 1135 przepisów kucharskich, na wszelkie potrawy, mięsne i roślinne, gotowane, smażone, pieczone, smaków najrozmaitszych swojskie i obcych pomysłów, pod właściwą sobie nazwą do polskiej kuchni wprowadzone.

Wydanie 6-te przejrane, sprostowane, dopelnione skorowidzem i nomenklaturą francuzką przez **Bronisławę Lesniewską**.

Autorka niniejszej książki tak się odzywa do młodych gospodyń. „W codziennym życiu sekret gospodarności i dobrego stołu jest, aby w ułożeniu obiadu nie gonić za osobliwością potraw, lecz wiedzieć, co w której porze roku jest najwłaściwszem, a tem samem najtańszem i z tego dania urządzić.”

Kucharz Polski zaleca się przepisami przeważnie taniemi, zdrowymi i smacznyemi potraw i jest wyborym **Poradnikiem dla gospodyń** lubiących ład i skrzyśność, zawiera zaś także przepisy na torty, ciasta i ciastka większych rozmiarów, wielkanocne, konfektury i galaretki, marmolady, soki i różne napoje. Zaroby szpizarni. Upominek (przepisy potraw) dla chorego.—Cena rs. 1, w oprawie rs. 2 k. 20.

NAKLAD KSIĘGARNI 2674-r

LUDWIKA POLAKA,
Nowy-Swiat 39.

Największa Parowa Fabryka
GORSETÓW
Największy wybór, najnowszy fason, bardzo trwałe, przy bardzo niskich cenach
WILHELM STEINER,
Fabryka: Świętokrzyska № 24.
Każdy gorset fiszbinowy może być także wypróbowany — Obstalunki wykonywają się szybko. 2564R

LEKCJI KROJU

systemu Głodzińskiego, wyczam dokładnie w przeciągu dni 15 za 10 rs. Świętokrzyska № 31, mieszkania № 11. 2793-R

Potrzebna jest

Nauczycielka

Ewangieliczka, z konwersacją francuzką i muzyką, do jednej pani. — Biuro Nauczycielskie Łucyńskiego, Krakowskie-Przedmieście № 6, wprost S-go Krzyża. 2787-R

Jest do umieszczenia

FRANCUZ

wykształcony, posiadający języki starożytne i muzykę. — Biuro Nauczycielskie Łucyńskiego, Krakowskie-Przedmieście № 6, wprost S-go Krzyża. 2788-R

Jest do odstąpienia 4245

za bardzo przystępną cenę, interes handlowy, dobrze procentujący i mający przez lat 80 wyrobioną klientelę. — Wiadomość poznać można w sklepie mydlarskim W. Załuskiego, ulica Marszałkowska № 38.

FABRYKA KWIATÓW A. LESZCZYŃSKIEJ,

poleca łaskawym Paniom wielki wybór kwiatów na sezon zimowy po bardzo przystępnej cenie oraz przyjmuje wszelkie obstalunki jako to garnitury do sukien, bukiety, koszyki, patarafka, profitki i wszelkie inne obstalunki w zakresie tej fabryki wchodzące. Nowolipie № 15, mieszka. 22, wprost skweru. 4246.

KARTOFLE

sprzedają się w większych i mniejszych partjach, po rs. 2 kop. 70 za korzec bez dostawy, za dostawę 10 kop. drożej na koreu. Wiadomość w Kozzarach Mirowskich w kuźni rządowej, u kowala Zielińskiego. 4247

!Bardzo tanio!

Bo za rs. 10 podejmuje się nauki kroju; strojów za rs. 10, pończosznictwa za rs. 15. Najwykwintniejsze toalety wykończą po rs. 5. „Pracownia Reginy”, Marszałkowska 47.

Do sprzedania:

Plaszcz wojskowy na pizmowcach z kołnierzem bobrów sibirskich, w dobrym stanie, oraz **Mundur i Surdut** wojskowy, zupełnie nowe, nie noszone. Widzieć można w magazynie futer u Kaeperskiego, Bielańska № 8; a garderobę, Rymarska № 3, Izba Skarbowa, u szwajcara. 4210

Operatorka odcisków

upoważniona przez Urząd Lekarski, operuje najboleśniejsze odciski w przeciągu kilku minut bez bólu i ostrych narzędzi. Przyjmuje od 10 do 3. Marszałkowska № 8 lit. C, mieszkania 2. 4251

Spireje

do obsadzenia szpalerów i klombów, w wielkiej ilości bardzo tanio do sprzedania w Zaczysku, za Zabkowskimi rogatkami. Wiadomość na miejscu. 4244

KUCHARKA

potrzebna na wieś za dobrem wynagrodzeniem. Złota № 13, mieszkania 18. 4243

Siana 2,000 centnarów

do sprzedania. — Wiadomość: Chmielna № 12, u stróża. 4241

Wies

rozległości 13 włók, do sprzedania i z kompletnymi zabudowaniami, domem mieszkalnym, inwentarzem, odległa 2 mile od Warszawy. Wiadomość ulica Chmielna № 24, u właściciela domu, codziennie od 2—5 po południu. 4249

W dobrach Goryń

powiecie i gubernii Radomskiej, od szosy Warszawsko-Radomskiej, sta je Jedlińsk oraz od drogi żelaznej Iwangrodzko-Dąbrowskiej stacji Jedlnia o wiorst 10 odległych, od 1-go Kwietnia 1884 r. jest do **wydzierżawienia** Huta szklanna Wólczyna, z należnymi budynkami. Okolica lesista, piasek biały najpiękniejszy oraz obfite kopalnie torfu w miejscu. Wiadomość w Warszawie u p. Zygmuntowicza, ulica Sto-Jańska № 8 oraz w miejscu. 2792R

W pierwszorzędnym punkcie miasta, jest do odstąpienia zaraz 2789.R

Sklep dystrybucyjny

wraz z towarami lub bez takowych. — Wiadomość w biurze ogłoszeń pp. Rajchman i Frencler, pod lit. A. B.

Jest do sprzedania rosłych młodych

para Koni,

jeden gniady i drugi siwy, w fabryce kamieni mylnych na Pradze pod № 409, u Skowrony, ulica Brukowa. 4201

San Remo.

Opuszczając **Warszawę** o 10.15 wieczorem, staje się w **Wiedniu** na drugi dzień o 4.15 po poł., gdzie należy wypocząć blisko Südbanhofo. Z **Wiednia** o 7 rano—bez przerwy do **Mediolanu**, gdzie się staje o 6.30 rano. Ztąd można tegoż dnia jechać do **San Remo**, lepiej jednak wypocząć w **Mediolanie** do 2 po południu, aby stanąć w **Genui** o 6.35 wieczorem — nocować — rano 7.55 z **Genui** staje się w **San Remo** o 11.30 rano.

Podróż trwa 49 godzin i kosztuje 2-gą klasą 170 fr. = 70 rubli.

Hôtel Beau - Séjour.

Kuchnia wyborowa.—Ceny przystępne. R2069

20,000 BUTELEK WIN BORDOSKICH,

po przeniesieniu zakładu naszego z Hotelu Europejskiego, jest do sprzedania na pojedyncze butelki po cenach bardzo taniach, w Hotelu Francuzkim, plac Zielony. 2778.R

J. Bouquerel & C-nie.

Świetna okazja.

Z stosunkowo małym kapitałem (kilkomatysiącami), nabyć można współwłasność b. korzystnego i przyjemnego interesu, dla którego przedsięwzięte być muszą podróże tak w kraju jak i zagranicą. — Sprzedaje się z powodu słabości. — Chmielna № 10, stróż wskaże. 4237

Mam zaszczyt donieść Sz. Paniom, iż z d. 24 Października, otworzyłam

Pracownię Sukien i Okryć damskich,

oraz i dzieciennych ubrań, polecając się Sz. Paniom — z poważaniem **Michalina Popielewska**, ulica Świętokrzyska № 19, pierwsza sieni obok gmachu pocztowego. — Tamże potrzebne są **Panienci do nauki**. 4238

Specjalista, czynny od lat 12 w swoim zawodzie, poszukuje do założenia fabryki w Królestwie Polskiem, której ogromne powodzenie wyłącza wszelką wątpliwość, czynnego lub cichego

Wspólnika-kapitaliste,

posiadającego 100 do 150 tysięcy rubli. Pierwszorządne polecenia i bliższe informacje podane być mogą. — Oferty pod lit. J. F. 1883 post restante. Wien Hauptpost. 2755-R

Neufalina!

Nowy Preparat Chemiczny.

Wyczyszcza bez zostawiania śladów wszelkie plamy na materiałach aksuminnych, jedwabnych, wełnianych, skórzanym i t. p. Neufalina przewyższa doskonałością swoją wszystkie Benzyny, które zawsze plamią. Cena za flaszkę rs. 1. Sprzedaż w Warszawie u Aleksandra Kocho, Krakowskie-Przedm. № 83. 2496R

Jabłka i Gruszki zimowe

w ogrodzie Pomologicznym, na kopy lub funty.

Nowogrodzka № 36, za nowo-budującym się kościołem. 3981

Kartofle

Komorowskie

w trzech gatunkach: łaciaki i Erly-rose, po cenie rs. 3 kop. 40 za korzec, białe Świętojańskie po rs. 2 kop. 80. Zamawiać można w składzie nasion przy ulicy Miodowej **Rodkiewicza** i u rzędcy domu przy ulicy Królewskiej № 33, gdzie biuro telegrafu. — Odstawa niewczesniej jak w trzy dni po zawarciu ieniu. 4172

RS. 100 nagrody.

Zaginęły cztery sznurki pereł, z fermaurem brylantowym, w rodzaju gwiazdy, z domu przy ulicy Marszałkowskiej № 75, mieszkania № 6; w czasie pomiędzy 5 Lipca a 29 Września r. b.

Kto naprowadzi na ślad tych pereł otrzyma powyższą nagrodę. 2766.r

Koldry gotowe

od rs. 5 k. 80; Tybetowe, od rs. 7 k. 50; wata z własnej fabryki i przyjmują się Koldry do szycia. Podwal № 7. 3718

R. Koecher.

Różne LOKALE

z wszelkimi wygodami, oraz

SKLEPY

są do wynajęcia w każdym czasie przy ulicy Elektoralnej № 13 (róg Zimnej). — Wiadomość u rzędcy domu. 4173

Melodykon

ktoby miał do sprzedania. Wiadomość: Pańska 4, mieszkania 31. 4226.

Dla Amatorów Ptaków!

Z powodu wyjazdu sprzedaje Kanarki śpiewające w dzień i przy świetle, Papugi gadające amerykańskie Ptaki, oraz i Maipy, **Hotel Litewski**, Nowo-Senatorska № 5. 4234 Ernest Peschel.

56 DO SKŁADU STANISŁAWA BAUMANN,

przy ulicy Elektoralnej № 5, naprzeciw Banku

nadszedł świeży transport:

CEMENTU PORTLAND ANGIELSKIEGO,

Robinsa & Comp. w Londynie, oraz inne marki Cementu angielskiego.

Cegły i Gliny ogniotrwałej
Węgla kowalskich angielskich,
Tektury smołowcowej.
Rur glazurowych i dren.

SKLEP

norymbersko - galanteryjny

z wyrobioną klientelą z całym urządzeniem towarem, lub bez takowego, za cenę bardzo przystępną do odstąpienia, Wiadomość Marszałkowska № 69, mieszkania № 12. 2643R

Szynk Wódek i Piwa

jest do wynajęcia od Nowego roku w dobrym punkcie, w domu narożnym, od kilkunastu lat egzystujący. Wiadomość przy ul. Złotej i Sosnowej № 28a, mieszkania № 13, 2-gie piętro, od godz. 2-jej do 4-jej. 4120

Jest do sprzedania każdego czasu

Skład Wódek,

w dobrym punkcie i z dobrym urządzeniem. Wiadomość: ulica Trębacka № 9, w restauracji. 4225

Sprzedaj Baranów

elektoralnych, z owczarni Mellendorf, okręg Reichenbach, Szląsk Prus., rozpoczyna się w d. 1 Listopada r. b. 2769.R

Para Koni z Bryczką,

zaprzęgi, do sprzedania. Wiadomość w hotelu Paryżkim u szwajcara. 4215.

Nagrody rs. 3.

Pies z gatunku Pinczerów, biały bez odmiany, z czarnymi oczami i nosem, z obrózką i znakiem policyjnym, zaginął. Kto go odprowadzi na 1-sze piętro, do domu B. Skwarcowa № 6, przy Saskim Placu, otrzyma powyższą nagrodę. 4250

FABRYKA TABACZNA 2747 R
J. A. J. W. A. Z. A.

W CHARKOWIE,
 powierzyła wyłączną sprzedaż swych wyrobów na Królestwo Polskie, tak hurtowo jak i detalicznie **składowi tabacznemu**

S. GRECZNEGO
 w Warszawie, Nowy-Swiat 35.

do którego to składu nadeszły już nowe transporty tytoni i papierosów moenych i średnich.

BANK HANDLOWY w Warszawie,

podaje do wiadomości WW. Panów Ziemiak i Kupców zbożowych, że rozszerzywszy działalność swego wydziału towarowego w kierunku **komissowej sprzedaży zboża**, zaleca takową tak na rynku tutejszym jak zagranicą.—Odpowiednio urządzone **Magazyny tranzytowe** przy stacji Praga, drogi żelaznej Warszawsko-Terespolskiej, dają możność przyjmowania transportów wprost z wagonów na wagę i pod klucz magazynu, skutkiem czego unika się częstego uszkodzenia lub uronienia towarów, zdarzającego się na otwartych rampach kolejowych.—Na dostarczony towar wydawane być mogą **zaliczenia**.—Przybycie do magazynów transporta kolejami, korzystają w ciągu dni 30 w razie dalszej wysyłki z najtańszych taryf przewozowych bezpośredniej komunikacji.

Taryfa opłat pomieszczoną została w numerze 277, w wydaniu wieczornem.

KAPSUŁKI I PIGUŁKI
 Z BROMKU KAMFORY
DOKTORA CLIN

Laureata facultetu medycznego w Paryżu. — Nagroda Montyon.

KAPSUŁKI I PIGUŁKI Dra CLIN z bromku kamfory używają się w chorobach nerwowych, mózgowych, w dolegliwościach sercowych i oddechowych, oraz w następujących przypadłościach: **astmie, bezsenności, kaszlach nerwowych, spazmach, palpitacjach, kłuszkach, epilepsji, konwulsjach, zawrotach głowy, zagłuszeniu, gorączkach, migrenie, w chorobach pęcherza i kanałów moczowych** i na uspokojenie całego organizmu.

Należy wystrzegać się podrobień, i wymagać, jako gwarancję, na każdym opakowaniu **MARKĘ FABRYKI (ZASTRZEŻONĄ), OPATRZONĄ W PODPIS Clin & Cie i Medal Nagrody Montyon**

Nabywać można w Paryżu u Clin et Cie, 14, rue Racine; zaś w Warszawie na prowincji za pośrednictwem wszystkich aptekarzy u których znajdują się jednocześnie **PIGUŁKI ŻELAZNE DRA RABUTEAU.**

Sprzedż drzewek owocowych

z miejscowych szkółek pochodzących, gatunków wyborowych.—**Jabłka i gruszki** dwu, trzy i cztero-letnie, po kop. 30. **Maliny merveille de quatre saisons, Hornet i Falstaff**, po kop. 4. **Róże** (krzaki), po kop. 25—30. **Róże** (sztamy) wedle wielkości, od kop. 60 do 120. **Róże** najszlachetniejszych gatunków.—Blizsza wiadomość w składzie cygara **J. Rosenbluma**, ulica Senatorska wprost kościoła Ś-go Antoniego № 20.

FRANKFURTSKA

Esencje Octowa
 z Fabryk Stowarzyszenia Przemysłowo-Chemicznego w Moguncji, jako zdrowiu nieszkodliwa, przez Departament Medyczny do sprzedaży dozwolona polecają **Słady Materiałów Aptecznych**

LUDWIK SPIESSA I SYNA
 ulica Senatorska № 464/5. ulica Marszałkowska № 52,
 obok kościoła pp. Kanoniczek. pomiędzy ul. Rysią i Świętokrzyską.

Każda Fiaszka opatrzona jest pieczęcią fabryki i sposobem użycia. 2155
 Dostać można również i w składzie aptecznym **J. Placheckiego** w Siedlcach.

BALSAMINU

po krótkim czasie użycia, plamy, liszaje, piegi, oparzelizna i krostki znikają z twarzy, skutek pewny. Kolor twarzy staje się czystym.

Cena rs. 1 kop. 80.

W Perfumerjach: **Kocha, Krak.-Przedmieście; Leona Frybesa, Nowo-Senatorska № 4**, a także **Nowy-Swiat № 41, Perfumerje Renaissance i Lipinka** na rogu **Niecałej i Wierzbowej.** 2707-r

PUDER ROSALBINE

najnowszego wynalazku, wprowadzony w użycie w najmłodszym Paryżkim świecie, preparowany na glicerynie, podług najściślejszych higienicznych zasad.—Cena rs. 1, z puszką rs. 1 kop. 50. **Puder Rosalbine** najnowszy, prawdziwy fenomen w sztuce kosmetycznej, pokrywa twarz naturalną białością.

SKŁAD WIN Braci KEMPNER,

w Warszawie, Długa Nr 5, poleca

MOSZCZ

KURACYJNE, Z WINOGRON,

Zaszczycony **Medalem srebrnym** na **Wystawie Powszechnej w Amsterdamie.** Dowiedziona jest rzeczą, że przy używaniu kuracji winogronowej, nie da się uniknąć polykania pestek i części mięsnych, co oddziaływa szkodliwie na żołądek używającego kuracji.—Jedynym zatem środkiem uniknięcia tych awentualności jest używanie **MOSZCZU**, który jest czystym sokiem z winogron i skutkiem tego zalecany bywa przez znakomych lekarzy.—Cena butelki kop. 50. 2753R

Niniejszem mamy zaszczyt donieść Szanownej Publiczności że otworzyliśmy z dniem dzisiejszym przy ul. Krak.-Przedmieście Nr 9, (dawniej dom Bayera),

POD FIRMA 2790.R

S. ADAMSKI i S-KA,

Magazyn towarów białych, koronek, wstążek, oraz **Towarów Norymberskich** i wszelkich dodatków do wykończenia sukien.

ZACHWAĆ CAŁEGO ŚWIATA.

UNIWERSALNY ŚRODEK ODRADZANIA WŁOSÓW
Pani S. A. ALLEN.

JEST NAJWYŻSZĄ DOSKONAŁOŚCIĄ.

powraca bowiem włosom siwym i zupełnie białym dawną barwę, połysk i wdzięk młodości. Obudza życie i siłę porostu włosów. Łupież znika. Nieporównany ten preparat posiada przyjemny zapach.

Fabryka.—92, Bulwar Sewastopolski w Paryżu, oraz w LONDYNIE i NEW YORKU. Dostać można we wszystkich salonach fryzjerskich, w perfumerjach i aptekach

KWIAT BUKIETU WESELNEGO.
WDZIĘK CERY,

ŚWIEŻOŚĆ I MŁODOŚĆ.

Jedna próba przekonać może wszystkie Damy o wyższości tego środka nad wszelkimi pudrami suchymi i w płynie. Za pierwszym użyciem, kwiat bukietu weselnego nadaje twarzy, szyi, ramionom i rękóm, białosć i gładkość alabastrową, świeżosć i miękkość łącząc z sobą zapach róży.—Znika opalenizna, piegi, wszelkie plamy i wyrzuty na ciele.

Fabryka.—92, Bulwar Sewastopolski w Paryżu, oraz w LONDYNIE i NEW YORKU.

Dostać można we wszystkich salonach fryzjerskich, w perfumerjach i aptekach.

Główny Skład w Warszawie u **Aleksandra Kocha** Krakowskie-Przedmieście № 83 Za wodę pani Allen rs. 3 kop. 75; za Kwiat bukietu weselnego rs. 2 kop. 25; z przesyłką pocztą 50 kop. drożej. —68—

PASTYLKI GÉRAUDEL

Działające przez wdychanie i absorbcyją

JEDYNE PASTYLKI SMOŁOWCOWE

Wynagrodzone przez międzynarodowy sąd przysięgłych

na wystawie powszechnej 1878 r. w PARYŻU

Wypróbowane we Francji na mocy decyzji ministerjalnej za przedstawieniem rady zdrowia armii

Nabyć je można W Warszawie: u pp. Gallego, Spiessa i Mrozowskie

go, oraz we wszystkich większych aptekach Cesars 24

We Francji u wynalazcy, A. GÉRAUDEL, Pharmacien à Sainte-Ménéould (Marne), France.

Bandażysta z żoną

potrzebny jest do roboty w magazynie.—Wiadomość piśmienną otrzymać można w specjalnym zakładzie bandaży Ottensona w Charkowie. 4233

6 POKOI

Lokal umeblowany,

piwnica i kuchnia do wynajęcia w każdym czasie. Bracka № 14, mieszka 3, od Chmielnej, od 10 do 2 godzin. 4208.

PRACOWNIA

KWIATÓW I KAPELUSZY

H. DANIŁOWSKIEJ,

NOWY-SWIAT № 72,

przygotowała na sezon obecny oprócz Kwiatów, zapas Kapeluszy damskich gotowych; przyjmuje również takowe do ubrania po cenach umiarkowanych. 2724r

MAGAZYN MÓD I STROJÓW DAMSKICH

A. RANDEAU,

Niecała Nr 5,

ma honor zawiadomić Sz. Publiczność, że Magazyn zaopatrzony został w najświeższe modele **SUKIEN, oraz OKRYĆ DAMSKICH.**

Polecając się łaskawym względom, nadmieniam, że ciąglem staraniem Magazynu będzie zadowolnić swą klientelę tak dobrym gustem, jakoteż akuratem wykonaniem danych zleceń. 2771.R

NAJTAŃSZE
GUSTOWNE I W DOBRYM GATUNKU
OBICIA PAPIEROWE, 2256
 począwszy od 10 kop. za rulon,
 glansowane od 25 kop.
POLECA SKŁAD FABRYCZNY
„pod Merkurym,”
Senatorska Nr 27, obok kościoła Ś-go Antoniego.

Towarzystwo „LAFERME”

Towarzystwo „LAFERME”
W ST.-PETERSBURGU,
 wypuściło nowe gatunki papierosów

№ 5. Dubec Ada, sztuk 100 rs. 1.	№ 60. Gwiazdeczka szt. 100 k. 60.
№ 5. Rzymskie, „ 100 rs. 1.	№ 60. Otlicznija, „ 100 k. 60.

powyższe gatunki są w opakowaniach, po 100, 25, 10 i 5.
o r a z

Wyborowe Tureckie Tytonie

№ 50. Dubec Ada, w ceniers. 5.—f.	№ 30. Dubec Ada, w ceniers. 3.—f.
№ 40. „ „ „ rs. 4.—f.	№ 28. „ „ „ rs. 2.80f.
№ 36. „ „ „ rs. 3.60f.	№ 24. „ „ „ rs. 2.40f.
№ 32. „ „ „ rs. 3.20f.	№ 20. „ „ „ rs. 2.—f.

Wielki wybór odleżałych cygar ze starą banderolą po cenach dawnych.
 Dostać można w **Magazynie** wyrobów tabaczych **Walerego Gawińskiego, Krakowskie-Przedmieście Nr 5,** w pałacu Ordynacji hr. Krasieńskich, oraz we wszystkich znaczniejszych składach tabaczych. 3760

ZAWIADOMIENIE.

Nabywszy na własność zostający od lat kilkunastu pod Zarządem moim **MAGAZYN** wyrobów tabaczych, firmy „**LAFERME**,” na **Krakowskim-Przedmieściu Nr 5,** w pałacu hr. Krasieńskich, wprost **Uniwersytetu** i zaopatrując się takowy w **dobrowolne gatunki cygar i papierosów,** mam zaszczyt zawiadomić Szan. Publiczność, że **oprócz wyrobów firmy „LAFERME,”** Magazyn mój posiada także **wyroby wszystkich cenniejszych fabryk tabaczych, oraz wielki zapas cygar importowanych.** Wszelkie zamówienia tak miejscowe, jak i z prowincji załatwiam z całą akuracnością. 3761

WALERY GAWIŃSKI.

Skład Materjałów Aptecznych
J. MROZOWSKIEGO,
 ulica Miodowa Nr 6, ma zaszczyt polecić:

Anilinowe farby do kwiatów i dla farbiarzy.
 Benzyna, na balony, funty i flaszki.
ESENCJĘ OCTOWĄ, do robienia octu.
 Farby i Lakiery Zakładów przemysłowych krajowych.
 Farby drukarskie, Litograficzne i Pokosty.
 Farbki, Krochmala i Glans do bielizny.
 Glans do obuwia.
 Materjały apteczne i Preparata chemiczne.
 Materjały Fotograficzne, Papier albuminowy i Bristol.
 Masy woskowe i Lakiery, do zaprawiania posadzek.
 Mydła toaletowe i Pudry.
 Olejki do wódek i do Wody Kolonńskiej.
 Oliwę Niocejską najlepszą.
 Oliwę do maszyn i do palenia.
 Papier na mlece.
 Perfumy angielskie i francuzkie.
 Proszek Azjatycki na wygubienie robactwa domowego.
 Proszek i Pomada do czyszczenia metali.
 Tynkturę na pluskwy.
 Truciznę na szczyry.
 Wody Mineralne Naturalne.

WODĘ KOLONSKĄ ELSNEROWSKĄ.
 w niezem nie ustępującą zagraniczną. 2507R

FABRYKA
TYTONIU i PAPIEROSÓW
 Braci K. i P. **PETROW w Petersburgu,**
 istniejąca od 1864 roku.

Papierosy naszej fabryki, cieszące się do dziś największym w pośród wyrobów wszystkich innych fabryk rozpowszechnieniem w Cesarstwie, nie znalazły dotąd należytego uznania w Król. Polsk. a to głównie z tej przyczyny, że publiczność tutaj szła przywykła do papierosów o wiele łagodniejszego smaku od najwięcej palonych w Rosji. To też niniejszem mamy honor zawiadomić, że wypuściliśmy papierosy przygotowane **specjalnie dla Królestwa,** które obok wysokiego gatunku, jakim się odznaczają wszystkie wyroby nasze, są o wiele **łagodniejsze** od przygotowywanych dla Rosji.—Polecamy więc następujące papierosy:

„Dubecbukiet”, „Dubek Azis”, „Stołeczne”, „Senatorskie”, „Dubec Keimak”, „Dubek Saffi”, po rs. 1 za 100 sztuk, „Kwiatek”, „Dubec Czelepli”, po kop. 60 za 100 sztuk.

„Stołeczne”, „Senatorskie”, i „Dubec Czelepli”, po 5, 10 i 25 sztuk, opakowaliśmy w paczki papierowe. — Nie kosztowny ten pakunek dał nam możność użycia do papierosów **najlepszego tureckiego tytoniu,** na co zwracamy uwagę znawców i amatorów **dobrego tytoniu** nie zaś **efektownego pakunku,** który oplacają nabywcy kosztem dobrej towary.

Do niektórych papierosów używamy bibułki białej ryżowej Abadie, bibułka ta o wiele jest lepszą od powszechnie używanej żółtej.

Byłoby do życzenia aby Szan. Publiczność, nie powodując się przyzwyczajeniem raczyła próbować bez uprzedzenia papierosy w białej bibułce, mianowicie: „**Dubecbukiet**”, i „**Senatorskie**”.

Wyroby nasze dostarczamy stale do wszystkich znaczniejszych składów tabaczych w Warszawie i na prowincji. 2237

Bracia K. i P. Petrow.

Do wiadomości ogólnej!

Zwracam uwagę Szan. Publiczności, zaszczycającej mnie swojemi względami, że niektóre fabryki tabaczne, w Warszawie, Brześciu-Litewskim i Białymstoku, zaczęły wyrabiać papierosy, nadając im moją firmę. Pomijając nawet podrabianie etykiet, jako to: rysunek, kolor papieru itp. zatwierdzonych przez Rząd, w ostatnich czasach ukazały się w sprzedaży pudełka z papierosami, noszącymi te same numera i napisy, jak nasze. Niezwykła ilość fabryk podrabia nasze papierosy „Sprobujcie,” (cena 10 szt. 6 k.), które dzięki swym wysokim zaletom, cieszą się ogólnem uznaniem, których sprzedaż corocznie się powiększa.

Ponieważ podszywanie pod moją firmę rozmaitych gatunków papierosów, szkodzi reputacji mojej fabryki, której jedynem dążeniem jest z sumiennością czynić zadość żądaniom Publiczności, najuprzejmiej przeto upraszam Szan. Konsumentów o zwracanie uwagi przy kupnie wyrobów mojej fabryki, na napis firmy tejsze fabryki „A. N. Szaposznikow,” który według zatwierdzonego przez Rząd rysunku, winien się znajdować na wszystkich gatunkach moich papierosów; wszelkie zaś wyroby tabaczne z wyż wzmiankowanych fabryk, imitujących moje wyroby i używających rysunków i etykiety mojej firmy, uważać należy za podrabiane, winni w podrabianiu karani będą na drodze sądowej.

A. N. SZAPOSZNIKOW.
 Fabryka Tytoniu w Petersburgu.
 2653R

OPRAWA OBRAZÓW
Fotografji i Sztuchów
 USKUTECZNIĄ SIĘ NAJPRZĘDZAJ I NAJTANIEJ
 w Składach Obrazów
MAURYCEGO ROBIČZKA,
 41 Krak.-Przedm. 41 w WARSZAWIE 51 Marszałkowska 51.
 Gatunków Ram (złoconych, czarnych, dębowych) jest 88.
 W razie potrzeby Ramki mogą być gotowe w ciągu paru godzin.
 2616R

SPECJALNA FABRYKA
KASS ŻELAZNYCH OGNIOTRWAŁYCH
 z najlepszymi sztucznymi zamkami
ROBERTA BOHTE,
 W WARSZAWIE
 NOWY-SWIAT dom własny Nr 38.

NAGRODY i MEDALE otrzymane na **Wystawach w Europie i Ameryce.**

Wiedeń	1873
Paryż	1867
Filadelfia	1876
London	1862
Petersburg	1870
Moskwa	1865, 1872
Warszawa	1842, 1846
	1853, 1867, 1870, 1875

Kasy moje konstruowane są z najlepszego materiału i zastosowaniem nainowszych wynalazków. Wybór wielki, ceny umiarkowane. Cenniki illustrowane z rozmiarami i wagą wysyłają się na żądanie **nie gratia.** 560

